

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

15

Ο ΦΤΕΡΟΤΟΣ
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο ΤΑΡΖΑΝ, ο Ταιμπόρ, ή Γιαρόμιπα, κι' η Ζολάν ιμαζί με τη Μπουμπου και το Μπουτάτα περνάνε δραματικές περιπέτειες με την αρχόντισσα των τρελών καννιβάλων το τεράστιο στεριανό καινούρι και τον τρομακτικό αρκουδάνθρωπο Γκαρούχα(*). Τη στιγμή όμως

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 14, που έχει τον τίτλο: «Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΩΝ».

πού, χάρι στον άρχοντα της Ζούγκλας, σώζονται από βέβαιο θάνατο, φθάνει αλαφιασμένος καλπάζοντας πάνω στον Άλασάν του ο μικροσκοπικός κι' αγέρωχος Πιτσικόκο:

— Κρυφτήτε, τούς φωνάζει. "Όπου νάσαι φτάνει ο φτερωτός κροκόδειλος.

Οί έξη σύντροφοι που ξέρουν τί τρομακτικό κι' έπικίνδυνο θηρίο είναι ο φτερωτός αυτός κροκόδειλος, ο Χουρούχ, όπως λέγεται σε μιὰ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ἀπὸ τὶς διαλέκτους τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ζούγκλας, μένουν ἀκίνητοι σὰ νὰ τοὺς κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Ὁ Ταρζάν πρῶτος καταφέρει νὰ μουρμουρίσῃ σὰ νὰ μιλάῃ μὲ τὸν ἑαυτό του:

— Μονάχα ἂν ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ μᾶς καταπιῇ θὰ μπορέσουμε νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ τέρας!...

Ὁ Ταμπόρ, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει παροξενεμένο:

— Δὲν ταιριάζει σ' ἐσένα, ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, νὰ μιλάς ἔτσι... Πρὶν λίγες στιγμὲς μᾶς ἔσωσες τὴ ζωὴ σκοτώνοντας τὸ γιγαντιαῖο καβούρι ποὺ θὰ μᾶς σπάραιζε μὲ τὶς τεράστιες δαγκάνες του...

Ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τ' ἀποκοιθῇ:

— Ἄν ζήσουμε θὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ τὸ Τέρας, Ταμπόρ. Τώρα πρέπει νὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ σαγόνια του.

Κι' ἀμέσως φωνάζει σὲ τὸ νο διαταγῆς:

— Ἀγκαλιαστῆτε ὅλοι σφιγτά, ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον... Ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος ἄρπάζει τὰ θύματά του στὴ γῆ καὶ τὰ σπαραρίζει ψηλὰ στὸν αἴρα. Ἄν, ὅλοι μαζί, βοισκομαίστε σφιγτά ἀγκαλιασμένοι σὰν ἓνα σῶμα, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς σηκώσῃ ψηλά...

— Καὶ τοῦ στοιχίζει τίποτα νὰ μᾶς φάῃ κάτω; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Μπουτάτα

— Ἐμπρός, ξαναφωνάζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἄς ἀγκαλιαστοῦμε ὅλοι ἀμέσως! Τὸ φτερούγισμά του ἄρχισε ν' ἀκούγεται...

Ὁ Τσουλούφης ξαναρωτᾷ: — Πειράζει ἐγὼ κι' ἡ Μπουμποῦ ν' ἀγκαλιαστοῦμε μονάχοι μας;

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ὁ Ταμπόρ ὁ Ταρζάν, ἡ Ζολάν, κι' ἡ Γιαράμπα, βάζουν στὴ μέση τὸν Μπουτάτα καὶ τὴ Μπουμποῦ κι' ἀγκαλιάζονται ὅσο πιὸ σφιγτά καὶ γερά μπορούν. Γίνονται ὅλοι μαζί ἓνα βαρὺ καὶ μονοκόμματο σῶμα.

Τὸ φτερούγισμα τοῦ φοβεροῦ κροκόδειλου ποὺ εἶχε ἀκούσει πρῶτος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, τὸ ἀκοῦνε τώρα ὅλοι. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή φθάνει στ' αὐτιά τους καὶ πιὸ δυνατὸ. Τὸ τρομακτικὸ τέρας ὅλο καὶ πλησιάζει.

Μέσια ἀπὸ τὸ κουβάρι αὐτὸ τῶν σφιχταγκαλιασμένων σωμάτων, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα:

— Ἀνάμεσα στὸ κορμὶ τῆς Ζολάν καὶ τῆς Γιαράμπα βλέπω μιὰ στενὴ χαραμίδα. Κλείστε τὴν γρήγορα γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεφύγῃ ἡ Μπουμποῦ!

— Σκασμὸς, φωνάζει ὁ Ταρζάν. Τὸ τέρας φτερουγίζει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας!...

Ὁ Μπουτάτα ρωτᾷ πάλι: — Ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι νὰ τοῦ βαρέσω κουτουλιὰ νὰ σηκωθῇ στὰ πισινά του ποδιάρια!

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμὴ

ὁ φτερωτὸς κροκόδειλος χαμηλώνει γιὰ νὰ πέση πάνω στὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ κουβάρι...

Εἶναι ἓνα φολιδωτὸ ἔρπετὸ τρεῖς φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Μόνο ποὺ ἔχει τεράστιες φτεροῦγες ἀπὸ χοντρή μεμβράνη σὰν τῆς νυχτερίδας. Τὸ κορμὶ καὶ τὰ φτερὰ ἔχουν χρῶμα σκούρο χρυσαφί, μὲ μιὰ πράσινη φαρδειὰ λουρίδα στὴ ράχη ποὺ φτάνει ἀπὸ τὴν οὐρὰ μέχρι μπροστὰ στὴ μουσούδα του.

Ὁ Πιτσικόκο μένει ἀκλόνητος κι' ἀγέρωχος πάνω στὸ ἄσπρο ἄτι του. Εἶναι τόσο μικροσκοπικὸς κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνο, ποὺ τὸ τέρας πρέπει νὰ φορέσῃ ...γυαλιὰ γιὰ νὰ τοὺς διακρίνῃ. Δὲν κάθεται ὅμως καὶ μὲ σταυρωμένα χέρια Τεντώνει τὸ τόξο του συνεχῶς καὶ πετάει τὶς ὀδοντογλυφένιες σαϊτοῦλες του κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ κροκόδειλου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὸν βρίσκει στὸ ἀριστερὸ μάτι, μὰ ἡ ἀπόστασις ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν κτυπάει ἀδύναμα χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ.

Τὸ φτερωτὸ θηρίο χαμηλώνει τώρα πάνω ἀπὸ τοὺς ἑξημελλοθάνατους συντρόφους κι' ἄρπάζει μὲ τὰ μπροστινὰ του πόδια τὴν πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα. Ἐξακολουθώντας νὰ τὴν τραβάῃ μὲ ἀφάνταστη δύναμι γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ γερὸ ἀγκάλιασμα τῶν ἄλλων τῆς συντροφῶν.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταμπὸρ νοιώθει ἀφάνταστους πό-

νους ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ φτερωτοῦ θηρίου ποὺ τὰ ἔχει μπήξει βαθειὰ ὥς τὰ κόκκαλά της. Προτιμᾷ χίλιες φορές καλύτερα νὰ τὴν ἄρπάξῃ ὁ κροκόδειλος καὶ νὰ τὴ σπαράξῃ ψηλὰ στὰ σύννεφα, παρὰ νὰ δοκιμάζῃ τὸ ἀβάστακτο αὐτὸ μαρτύριο.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολὰν τὴ συγκρατοῦν γιὰ νὰ μὴν παραισυχθῇ ἀπὸ τὸ τέρας. Πρέπει νὰ τοὺς σηκώσῃ ὅλους μαζί γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Η ΑΜΟΙΡΗ Γιαράμπα τοὺς ἐκλιπαρεῖ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, ἐνῶ ταυτόχρονα πασχίζει ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμά τους γιὰ νὰ παραδοθῇ στὰ θανατερὰ νύχια τοῦ θηρίου.

— Ἀφήστε με!... Ἀφήστε νὰ μὲ πάρῃ!... Καλύτερα νὰ πεθάνω! Δὲν μπορῶ!... Δὲν ἀντέχω πιά!...

Οἱ σύντροφοί της ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ θὰ μπορούσαν ν' ἀκούσουν τὰ τρελλά, ἀπὸ τοὺς πόνους, ξεφωνητά της. Ἀντὶ νὰ τὴν ἀφήσουν, ὅπως ζητάει, τὴν κρατᾶνε ἀκόμα πιὸ γερά.

Ὅμως ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα εἶναι ἀφάνταστα δυνατή. Κι' οἱ ἀβάστακτοι πόνοι κάνουν ἀκόμα πιὸ μεγάλη τὴ φυσικὴ τῆς δύναμι.

Καὶ νά: Αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταφέρῃ τραβώντας τὴν ὁ φτερωτὸς κροκόδει-

λος, τὸ καταφέρνει μονάχη της. Μὲ δυὸ τρεῖς βίαιες, ἀπεγνωσμένες κι' ὑπεράνθρωπες κινήσεις πετυχαίνει ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν συντρόφων της. Τὸ φτερωτὸ τέρας τὴ νοιώθει τώρα δική του. Καὶ φτερουγίζοντας μὲ ταχύτερο ρυθμὸ ἀρχίζει νὰ ἀνυψώνεται...

Αἰμέσως καὶ μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ ὁ Ταρζάν κάνει ἓνα φοβερὸ πηδημαὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ πισινὸ ποδάρι τοῦ τέρατος.

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Ζολὰν σηκώνουν τὰ κεφάλια τους καὶ παρακολουθοῦν μὲ δέος τὸ ἀπίστευτο κατόρθωμα τοῦ δοξασμένου ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Μπουτάτα, μὲ σηκωμέ-

Μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τὸ ἀριστερὸ πισινὸ ποδάρι τοῦ τέρατος καὶ ἀνυψώνεται μαζί του.

Ἡ Μπουμποῦ ἐνθουσιάζεται: —
Νὰ μοῦ ζήσης γλύκα μου ἀτρόμητε!

νὴ τὴν τσουλουφωτὴ κεφάλαι του, φωνάζει στὸν Ταρζάν ποὺ ὑψώνεται πρὸς τὸν οὐρανό:

— Κουράγιο μεγαλειότατε!... Κι' ἂν δῆς τὰ σκοῦρα, φώναξέ μου ν' ἀνέβω!...

Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμποῦ ἐνθουσιάζεται:

— Νὰ μοῦ ζήσης, ἀτρόμητε!

Καὶ τοῦ σερβίρει δυὸ ἡχηρὰ «συγχαρητήρια» στὸ σβέρκο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του!

— Χράπ, μετὰ συγχωρήσεως... Καὶ πάλι χράπ μετὰ ξανασυγχωρήσεως!

Μὰ τὰ ἀστεῖα δὲν ἔχουν θέσι σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματίζεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ψηλὰ στὸν ἀέρα.

Καὶ νά: Τὸ φτερωτὸ τέρας τινάζει τὸ ἀριστερὸ πισινὸ

ποδάρι του για να ξεφορτωθή τον όχληρό άνθρωπο που πρόλαβε να κρεμαστή απ' αυτό. 'Ο υπέροχος Ταρζάν όμως δεν έννοεί να ξεκολλήση από αυτό. 'Αντίθετα σικαιρφαλώνει με μεγάλη τέχνη και σε λίγες στιγμές καταφέρνει να βρεθί καβάλλα πάνω στη ράχη του κροκόδειλου. 'Από κεί προχωρεί σιγά-σιγά και με μεγάλη προσοχή προς τὸ κεφάλι του.

Τὸ τέρας σὰ νὰ διαισθάνεται τὸν κίνδυνο φτερουγίζει τώρα πρὸς τὰ ἑπάνω. 'Ισως φαντάζεται πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀναβάτης του θὰ ζαλιστῇ καὶ θὰ πέση. Στὸ μεταξὺ κρατᾷ πάντοτε γερά στὰ μπροστινὰ του πόδια τὴν ἄμοιρη Γιαράμπα που ξεφωνίζει ἀπὸ πόνο καὶ φρίκη.

'Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται τώρα θρονιασμένος

Ταυτόχρονα ἓνα τεράστιο χέρι βγαίνει μέσα ἀπὸ κάτι μεγάλα σκίνα...

'Ο Ταμπὸρ δίνει στὸ Γκαρούχα τρομαχτικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι.

πάνω στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ ἀπαίσιου θηρίου. Μὲ τὸ ἄριστερό του χέρι συγκρατιέται σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια τοῦ κροκόδειλου καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τραιάει ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι καὶ σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λαβὴ του.

'Ο θρυλικὸς γίγαντας Ταρζάν εἶναι ἀφάνταστα ἐξαισκημένος στὴν πάλῃ μὲ θηρία καὶ τέρατα. Σιφάνται ὁλόκληρα χρόνια μέσα στὴ Ζούγκλα ἔχει ἀμέτρητες φορές βάλει σὲ κίνδυνο θανάτου τὴ ζωὴ του...

'Ο Ταρζάν βλέπει τώρα πὼς, ἀπὸ τὴ θέσι που βρίσκεται, μπορεῖ εὐκολὰ νὰ καρφώσῃ τὴν ἀστραφτερὴ λάμα τοῦ μαχαίριου του μέσα στὸ μάτι τοῦ φτερωτοῦ κροκόδειλου. Καὶ φυσικὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μὰ τί θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ καὶ μετὰ; Νεκρὸ πιά τὸ

τέρας θὰ γκρεμοτσακιστῇ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τέτοιο ὕψος πὺ θὰ γίνουν χίλια κομμάτια κι' ἡ Γιαράμπα κι' αὐτός. Τὸ ἴδιο πραγματικὸς θάνατος τοὺς περιμένει κι' ἂν τὸ τέρας μείνῃ ζωντανό.

Σίγουρα σὲ λίγο θὰ σπαράξῃ στὸν ἄέρα τῇ Γιαράμπα κι' ὕστερα, ἀφοῦ προσγειωθῇ, θ' ἀρπάξῃ στὰ μπιροστινὰ πόδια του τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ ξαναφτερουγίσῃ ψηλὰ καὶ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ κι' αὐτόν.

Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ράμαι, λοιπόν! "Ἡ τὸ ἓνα γίνῃ, ἢ τὸ ἄλλο, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ μελαψὴ κοπέλλα εἶναι καταδικασμένοι σὲ θάνατο.

ΚΟΥΤΣΟ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

ΜΑ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους πὺ τὰ χάνουν σὰν βρεθοῦν σ' ἓνα τέτοιο ἀδιέξοδο. Ἀντὶ νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὸ μάτι καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸ τέρας, ἰκάνει κάτι ἄλλο πολὺ πιὸ ἀπλὸ καὶ πιὸ ἔξυπνο. Ὑποχωρεῖ λίγο στὴ ράχι τοῦ κροκόδειλου καὶ φτάνει στὸ σημεῖο πὺ ξεφυτρώνουν ἀπὸ τὰ πλευρά του οἱ δυὸ τεράστιες φτερούγες. Ἀμέσως, ἀρχίζει νὰ κτυπάῃ μὲ τὸ μαχαίρι του τὴ βάση τῆς δεξιᾶς ἀπ' αὐτές, μέχρι πὺ ἀχρηστεύει πολλὰ ἀπὸ τὰ νεῦρα καὶ τοὺς μυῶνες πὺ τὴν κινοῦν...

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι κεραυνοβόλο. Τὸ τέρας, μὴ μπορῶντας πιά νὰ κινῇ μὲ τὸν ἴ-

διο ρυθμὸ τῇ δεξιᾷ λαβωμένη φτερούγῃ ὅπως καὶ τὴν ἀριστερή, ἀρχίζει νὰ κουτσαίνει στὸ πέταγμα καὶ νὰ χάνῃ συνεχῶς ὕψος. Ἔτσι χαμηλώνοντας σιγὰ-σιγὰ προσγειώνεται τέλος ὁμαλὰ στὸ ἔδαφος. Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ θριαμβευτῆς Ταρζάν κερφώνει τὴ λάμα τοῦ μαχαίριου του στὸ μάτι τοῦ κροκόδειλου καὶ τὸ φτερωτὸ θηρίο μένει νεκρὸ σὰ νὰ τὸ κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Ἡ πανώρια Γιαράμπα ἔχει σωθῇ ἀπὸ δέβαιο καὶ τραγικὸ θάνατο. Καὶ σωτήρας εἶναι ὁ Ταρζάν, ὁ ἄσπονδος φίλος καὶ ἀγαπημένος ἐχθρὸς τοῦ συντρόφου τῆς Ταμπόρ.

Ἡ πανώρια κοπέλλα φιλάει στὸ μέτωπο τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν. Μονάχα ὁ Ταμπόρ θὰ μπορούσε νὰ ἰκάνῃ μιὰ τόσο γενναία πράξι!

— Δὲν τὴν ἔκανε ὅμως, μουρμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Τὴν ἴδια στιγμὴ γρήγορα ποδοβολητὰ ἀνθρώπων ἀκούγονται. Φθάνουν τρέχοντας ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα κι' ἡ Μπουμπού. Ταυτόχρονα ὅμως ἓνα τεράστιο τριχωτὸ χέρι βγαίνει μέσα ἀπὸ κάτι μεγάλῃ πυκνὰ σκίνα κι' ἀρπάζει τὸν Ταρζάν.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πὺ ἔφταισε τρέχοντας γιὰ νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ φιλήσῃ μ' εὐγνωμοσύνη τὸ σωτήρα τῆς ἀγαπημένης του συντρό-

φισσας, μάλιστα προφταίνει να δῇ τὴν ἀρπαγὴ αὐτὴ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὸ ρόπαλό του τρέχει καὶ χώνεται μέσα στὰ πυκνὰ σκίνα που εἶδε νὰ κρύβεται τὸ τεράστιο τριχωτὸ χέρι. Τὸ φοβερὸ χέρι, ποὺ δέν μποροῦσε ν' ἀνήκη σέ ἄλλον, παρὰ στὸν τρομερὸ ἀρκουδάνθρωπο Γκαρούχα.

Πραγματικά. Ὁ ἀπαίσιος ἀρκουδάνθρωπος εἶχε ἀρπάξει τὸν Ταρζάν... Ὁ Ταμπὸρ τὸν προφταίνει ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ τὸν ἔφερνε στὸ στόμα του γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίση.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ἐνεργεῖ ἀφάνταστα γρήγορα γιὰ νὰ προσλάβῃ. Ἀπὸ πίσω καὶ πρὶν ἀκόμα τὸν ἀντιληφθῇ ὁ Γκαρούχα, τοῦ δίνει μὲ τὸ ρόπαλο τοομακτικὸ κτύπημα στὸ κεφάλι!

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος σαστίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ γυρίζει τὸ πρόσωπό του νὰ δῇ ποῖος τὸν ἐνοχλεῖ. Ὁ Ταμπὸρ τοῦ δίνει δεύτερο — ἀκόμα πιὸ δυνατὸ κτύπημα — αὐτὴ τῇ φορὰ ἀκριβῶς πάνω στὴ ράχη τῆς μύτης του. Τὸ κτύπημα αὐτὸ κάνει τὸ Γκαρούχα νὰ θνάλλῃ πονεμένο, μουγγρητό, ἐνῶ ἡ μεγάλη μύτη του γίνεται βούσι ποὺ τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα...

Αὐτὸ κάνει τὸν ἀρκουδάνθρωπο νὰ μανιάσῃ καὶ παρατῶντας τὸν Ταρζάν — ποὺ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια — ἀπλώνει τὶς χερούκλες του ν' ἀρπάξῃ τὸν μικροσκοπικὸ ἀντίπαλο ποὺ τόλμησε νὰ τὰ

βάλῃ μαζί του.

Καὶ ὁ θορίαμβος τοῦ Ταμπὸρ ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμῇ. Ἀντὶ νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς, μιὰ καὶ εἶχε καταφέρει νὰ κἀνῇ αὐτὸ ποὺ ἤθελε, νὰ σώσῃ δηλαδὴ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, μένει ἐκεῖ ἕτοιμος νὰ παίξῃ κορώνα-γοάμματα τῇ ζωῇ του. Καὶ καθὼς ὁ τρομερὸς Γκαρούχα ἀπλώνει τὰ χέρια του νὰ τὸν ἀρπάξῃ, δίνει ἓνα φοβερὸ κτύπημα μὲ τὸ ρόπαλό του στὰ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, κι' ὕστερα ἀμέσως στὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ.

Τὰ χέρια τοῦ ἀρκουδάνθρωπου ἀχρηστεύονται γιὰ λίγες στιγμές. Κι' ὁ Ταμπὸρ ἐκμεταλλεύεται τὸ διάστημα αὐτὸ καταφέρονοντας μὲ τὸ ρόπαλό του ἀλεπάλληλα δυνατὰ κτυπήματα στὴ μύτη, στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα τοῦ τρομεροῦ Γκαρούχα.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος, πονῶντας ἀφάνταστα καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κἀνῇ τίποτα μὲ τὰ παιοαλυμένα δάκτυλα τῶν χεριῶν του, θνάλλει ἀπαίσια τοομακτικὰ οὔρλιαχτά. Ἀμέσως ὅμως, τινάζοντας μὲ λύσσα-σιμένη ὁρμὴ τὸ πόδι του δίνει μιὰ θοναστρὴ κλωτσιὰ στὸ ἀτοόμητο Ἑλληνόπουλο. Κι' ὁ Ταμπὸρ, δισσώφοντας μιὰ μενάλλῃ καιπτύλη στὸν ἄερα, πέφτει σὲ μενάλλῃ ἀπόττασι καὶ μένει ἀναίσθητος. Ταυτόχρονα, κι' ὁ ἀρκουδάνθρωπος ἐξσκολουθῶντας νὰ οὔρλιαξῇ ἀπὸ τοὺς πόνους, τρέχει κατὰ τὴ δύσι καὶ ἐξαφανίζεται γοῇ γορα πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ

κι' άγρια βλάβησι τής παρθένας περιοχής.

Ο Ταιρζάν, ή Ζολάν κι' ή Γιαράμπα δέν άργούν ψάχνοντας ν' ανακαλύψουν τόν άναίσθητο ήρωα καί νά τόν συνεφέρουν.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας πού γιά μιάν στιγμή είχε δειλιάσει καί φύγει παρατώντας τò σωτήρα του μονάχον στά χέρια του μανιασμένου Γκαρούχα, έχει μετανοιώσει τώρα. Καί κτυπώντας τò μελαχροινό παλληκάρι στην πλάτη του λέει:

— Μπράβο, Ταίμπόρ! Σιγά-σιγά, παίρνοντας μαθήματα από μένα, κάτι θά μπορέσης νά κάνης κι' έσύ!...

Ο Μπουτάτα συμπληρώνει κυττάζοντας λοξά τόν έγωϊστή καί περήφανο Ταιρζάν:

Καί τινάζοντας μέ λυσσασμένη όρμή τò πόδι του δίνει μιάν θανατερή κλωτσιά στο άτρόμητο Έλληνόπουλο.

Ο κυνηγός Μπράουν προχωρεί μέσα στη φοβερή νεροποντή καί τούς τρομερούς κεραυνούς.

— Κι' άν μάλιστα σου κάνω κι' έγώ μερικά ιδιαίτερα μαθήματα... «Κουτουλικής» θά τόν φάς τò μεγαλειότατο!

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΕΧΟΥΝ περάσει τρείς μέρες από τήν παραπάνω σκηνή. Ο μίστερ Μπράουν(*), ο λευκός κυνηγός καί τυχοδιώκτης φτάνει μεσάνυχτα κι' άλσифιασμένος στο άνοιγμα τής βαιθείας καταπακτής πού έχει τò άπαίσιο άντρο του ο κακός καί τερατάμορφος μόλγος Ντουχράν. Κατεβαίνει διοιστικός τ' άμέτρητα σκαλοπάτια καί δέν άργεί νά βρεθή στην άπαίσια

(*) Διάβασε τò προηγούμενο τεύχος άριθ. 14.

κατακόμβη.

‘Ο μιάγος Ντουχράν είναι ξαπλωμένος πάνω σ’ αμέτρητες ανθρώπινες νεκροκεφαλές. Γύρω του κουκουδιάγεις, νυχτερίδες, σκουρπιοί και φίδια φαριμακερά, όλα βαλσιμωμένα. Πλάϊ του μια τερατομορφή γρηά άραπίνα με δόντια σουβλερά σαν τής όχιάς.

‘Ο άπαίσιος μάγος έχει τὰ πόδια του παράλυτα από κάποια κατάρρα του θεού Κουρουκούν. Δεν μπορεί ούτε νά περπατήσει, ούτε νά κουνηθή καν από τή θέση του. ‘Η γρηά αυτή άραπίνα τόν φροντίζει.

‘Ο κυνηγός Μπράουν στέκει με δέος μπροστά του.

— Παντοδύναμε Ντουχράν ήρθα νά σου ζητήσω μια χάρι!

‘Ο τερατόμορφος σκελετωμένος μιάγος ρίχνει μια άδιά-

‘Ο λευκός κυνηγός παλεύει άτρόμητος με τὸ μανιασμένο γορίλλα.

— “Αααα!, κάνει ὁ Μπουτάτα. Καὶ νεκροὺς ἀνασταίνει τὸ ἄτιμο!

φορη μιστιὰ στὸ νυκτερινὸ ἐπισκίεπτη καὶ μουρμουρίζει:

— “Ὅποια χάρι θέλεις μπορῶ νά στήν κάνω. Φτάνει κι’ ἐσύ νά μπορῆς νά μοῦ τήν πληρώσης.

‘Ο τυχοδιώκτης τοῦ ἐξηγεῖ.

— Πρὶν λίγες μέρες ἀντί κρύσαι γιὰ πρώτη φορά τὸν τρομερὸ ἀρκουδάνθρωπο Γκαρούχα. Θέλω νά με βοηθήσης νά τὸν πιάσω γιὰ νά τὸν πᾶω στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ. ‘Ο κόσμος ἐκεῖ θὰ πληρώνη πολὺ χρυσάφι γιὰ νά τὸν βλέπη. Θὰ κερδίσω τεράστιες περιουσίες...

‘Ο Ντουχράν τ’ ἀποκρίνεται:

— Γιὰ τὸ θεὸ Κουρουκούν καὶ γιὰ μένα, τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο. Ἔχω ἓνα μαγικὸ φίλτρο ποὺ φτάνει νά τὸ

μυρίση μονάχα ὁ ἀρκουδάνθρωπος καὶ ἡ θέλησί του ἀμέσως θὰ χαθῇ. Θὰ σὲ ὑπακούη σὰ σκλάβος καὶ θὰ σὲ ἀκολουθεῖ σὰ σκυλί. Θὰ κάνη ὅ,τι ἐσύ τὸν διατάξεις.

Ὁ Μπράουν ρωτᾷ με μάτια ποὺ λάμπουν ἀπὸ χαρά:

— Καὶ, τί πληρωμὴ ζητᾷς γιὰ νὰ μοῦ δώσης αὐτὸ τὸ φίλτρο;

— Τίποτα σπουδαῖο! Θὰ μοῦ φέρῃς δυὸ κομιμένα κεφάλια! Τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ταιμπόρ!

Ὁ τυχοδιώκτης τὰ χάνει:

— Ὁχι, Ντουχράν!... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἓνα τέτοιο ἔγκλημα! Ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

Ὁ μάγος ἀγριεύει:

— Τότε δείξε μου τὴ ράχη σου. Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ κουβέντες.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς ἐπιμένει παρακλητικᾶ:

— Γιατί, μεγάλε Ντουχράν; Γιατί ζητᾷς τὰ κεφάλια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ταιμπόρ; Σοῦ ἔχουν κάνει κανένα κακό;

— Ὁχι... Μαθαίνω ὅμως πὺς ἔχουν γίνει τώρα φίλοι καὶ σύμμαχοι... Ἔ, λοιπόν; Ὅταν οἱ δυὸ αὐτοὶ δαίμονες εἶναι ἀδελφωμένοι, ἡ ζωὴ μου κινδυνεύει. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὰ βάλουν καὶ μ' ἐμένα... Καὶ τώρα εἶμαι παράλυτος, σακάτης... Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί τους.

Τὸ σκελετωμένο ἀνθρώπομορφο τέρας συνεχίζει:

— Μήπως κι' ἐσύ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα δὲν θὰ πάθης; Ὅσο αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶναι ἀγκα-

λαισμένοι, δὲν πατάς σίγουρα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα. Κάποτε θὰ βροῦν πὺς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κυνηγᾷς καὶ νὰ σκοτώνῃς τὰ θηρία τους... Καὶ τὸ λευκὸ κουφάρι σου θὰ χορτάσῃ τὰ μαύρα κοράκια. Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ταιμπόρ δὲν μᾶς συμφέρει νὰ ζοῦν.

Ὁ Μπράουν μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Ἐσύ, Ντουχράν, εἶσαι παντοδύναμος! Γιατί λοιπὸν δὲν σκοτώνεις με μᾶγια τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐχθροὺς σου;

Ὁ μάγος κουνάει με λύπη τὸ κεφάλι του:

— Δὲν μπορῶ!... Κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ διαβόλοι μοῦ ἔχουν σώσει κάποτε τὴ ζωή... Πρέπει λοιπὸν νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἄλλο χέρι... Ἄν τοὺς ἀφαιρέσω ἐγὼ τὴ ζωή, θὰ πάθω μεγάλο κακό. Ὁ θεὸς Κουρুকὺν θὰ με τιμωρήσῃ σκληρά!

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τὸν ξεγελάσῃ:

— Ἔστω, Ντουχράν... Δώσε μου τὸ μαγικὸ σου φίλτρο καὶ θὰ σοῦ φέρω τὰ κεφάλια τους.

Ὁ τετραπέρατος μάγος κάνει τὸν κουτό.

— Σύμφωνοι... Θὰ μοῦ φέρῃς τὰ δυὸ κεφάλια καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ φίλτρο.

ΑΘΟΥΒΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

ὍΤΑΝ Ο ΜΠΡΑΟΥΝ ἀνεβαίνει τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια καὶ βγαίνει στὸν ἐπάνω κό-

σμο, ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώ νη. Κι' ἀμέσως ξεκινάει βιαστικός γιὰ τὴ σπηλιὰ ποὺ μένει ὁ φίλος του Ταρζάν. Ξέρει πὼς ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βγαίνει κάθε πρωὶ στὸ κυνήγι καὶ περνάει πάντα ἀπὸ τὸ ἴδιο μονοπάτι.

Ἔτσι, φτάνοντας γρήγορα στὸ σημεῖο ποὺ θέλει, κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαιδα καὶ παρασιμονεύει.

Καὶ νά: Βαρειὰ βήματα ἀκούγονται σὲ λίγο νὰ πλησιάζουν. Εἶναι ὁ Ταρζάν ποὺ περνάει ἀργὰ μὲ τὸ τόξο καὶ τὶς σαῖτες του.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται κρυμμένος ὁ λευκὸς κυνηγὸς, ἕνα ἀδύναμο «κράκ» ἀκούγεται. Κάτι σὰν τράθηγμα σκανδάλης. Κρότος πυροβολισμοῦ ὅμως δὲν ἀκούγεται. Σίγουρα τὸ πιστόλι τοῦ δολοφόνου λευκοῦ κυνηγοῦ θὰ ἔπαθε ἀφλογιστία.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ-πρωὶ πάλι, ὁ Μπράουν πηγαίνει καὶ κρύβεται σ' ἕνα μονοπάτι ἀπ' ὅπου ξέρει πὼς θὰ περάσῃ ὁ Ταμπὸρ γιὰ νὰ μαζέψῃ γλυκόχυμους καρπούς.

Καὶ νά: Ὅταν τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο περνάει ἀπὸ μπροστά του, ἕνα ἀδύναμο «κράκ» ἀκούγεται πάλι.

Τρομερό!... Οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ὄπλο τοῦ δολοφόνου παίρνει φωτιά. Πάλι ἀφλογιστία θάχῃ πάθει! Πάλι πυροβολισμὸς δὲν ἀκούγεται.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς δὲν δείχνει καμμιὰ στεναχώρια γιὰ

τὶς ἀτυχίες του αὐτές. Φεύγει σφυρίζοντας χαρούμενα καὶ περνάει ἀπὸ τὴν κατασκήνωσί του. Οἱ ἀραιπάδες του τὸν ῥωτᾶνε ἀνήσυχοι:

— Τὶ θὰ γίνῃ, ἀφέντη; Ἔχουμε δυὸ μέρες νὰ κυνηγήσουμε θηρίαι!

Ὁ Μπράουν χαιμογελάει:

— Σὲ λίγες μέρες δὲν θὰ χρειάζεται πιὰ νὰ κάνω αὐτὴ τὴν παλιοδουλειά. Θὰ σᾶς πληρώσω τρεῖς φορές αὐτὰ ποὺ σᾶς χρωστάω καὶ θὰ γυρίσετε στὰ χωριά σας.

Εἶναι πραγματικὰ ἀνεξήγητη ἡ αἰσιοδοξία τοῦ λευκοῦ κυνηγοῦ. Δυὸ φορές ἔπαθε ἀφλογιστία τὸ πιστόλι του καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἀπογοητευμένος ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ταμπὸρ καὶ νὰ πάρῃ τὰ πολύτιμα γι' αὐτὸν κεφάλια τους. Τὶ νὰ συμβαίνει ἄραγε; Μήπως κανένας θεὸς ἢ δαίμονας προστάτευε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες;

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΜΕΤΑ τὴν κατασκήνωσι ὁ Μπράουν φτάνει τρέχοντας στὴν κατάκμῃ τοῦ φοβεροῦ μάγου Ντουχράν. Στὸ Γὰν ἀρού, ὅπως τὸ λένε οἱ ἰθαγενεῖς καὶ ποὺ θὰ πῇ «Πηγὰδι τῆς φρίκης».

Ὁ μάγος κυττάζει μ' ἀπογοήτευσί τὰ χέρια του:

— Ἄδειος ἦρθες; Δὲν ἔφερες τὰ δυὸ κεφάλια;

Ὁ μυστηριώδης κυνηγὸς τ' ἀποκρίνεται:

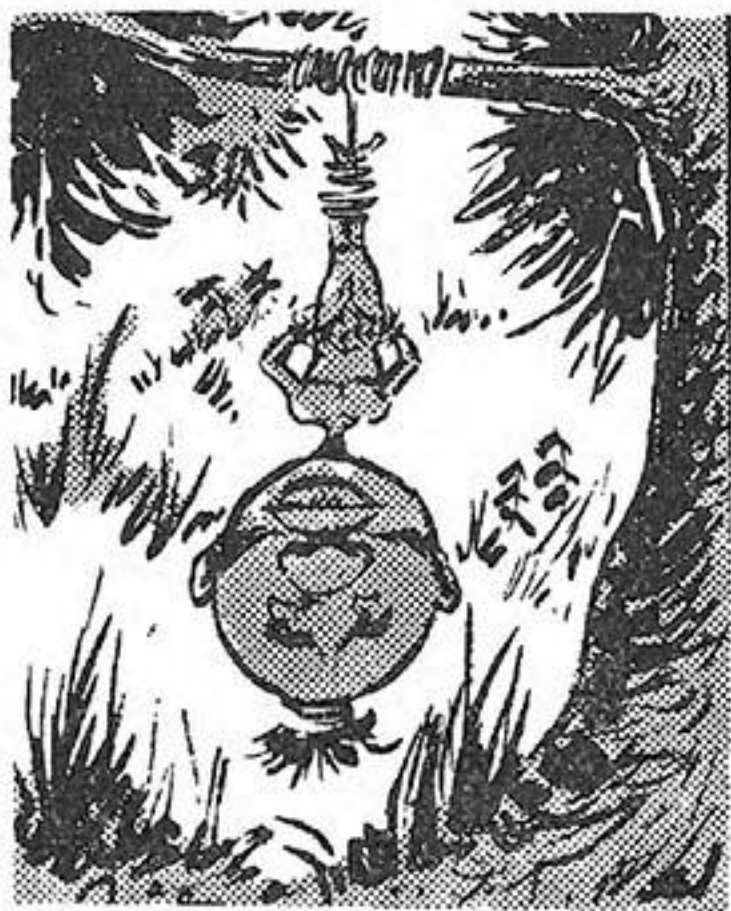
— Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες ἔχω ποὺ τοὺς παραιμονεύω. Τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ κάνω. Δὲν θγαίνουν ἔξω γιὰ νὰ τοὺς κτυπήσω. Φαίνεται πὼς θὰ εἶναι κι' οἱ δυὸ βαιρειὰ ἄρρωστοι. Θὰ βρίσκονται κλεισμένοι στὶς σπηλιές τους...

— Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ μπροστά μου! Καὶ μὴ ξαναγυρίσης ἂν δὲν μοῦ φέρης τὰ κεφάλια τους. Εἴτε γεροί, εἴναι, εἴτε ἄρρωστοι, εἴτε πεθαμένοι! Ἀλλοιῶς δὲν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω ποτὲ τὸ μαγικὸ φίλτρο ποὺ ζητᾷς.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς τ' ἀποκρίνεται ἀποφασιστικᾶ:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ στὰ φέρω τὰ κεφάλια τους. Ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, θὰ στὰ φέρω!

Καὶ ξανανεβαίνουντας τὰ

Ὁ Μπουτάτα ἔτσι ποὺ κρέμεται φοβάται μὴ περάσῃ καμμιά κατσίκη καὶ τοῦ φάῃ τὸ τρουλούφι,

χωματένια σκαλοπάτια ποὺ εἶχε κατέβει, θγαίνει πάνω στὸ ὑπαιθρο. Ὑστερα, ἀντὶ νὰ τραθήξῃ πρὸς τὴν κατασκήνωσί του, παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ γρήγορα χάνεται, σφυρίζοντας χαρούμενα, πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι.

...
Ἐχει περάσει μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα ἀπὸ τότε...

Εἶναι μιὰ νύχτα ποὺ χαλάει ὁ Θεὸς τὸν κόσμον. Μπόρα, βροχή, ἄερας, ἀστραπὲς καὶ κεραυνοί!

Ὁ μυστηριώδης Μπράουν φθάνει ταλαιπωρημένος καὶ σὲ κακὰ χάλια στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται τὸ Γιὰν ἄρου, τὸ πηγάδι τῆς φρίκης τοῦ κακοῦ μάγου. Στὰ χέρια του κρατάει ἓνα μαῦρο σάκκο. Κατεβαίνει ἀλαφιασμένος τὰ χωματένια σκαλοπάτια καὶ φθάνει γρήγορα στὴν ὑπόγεια τρομακτικὴ καταπακτὴ.

Ὁ Ντουχράν κυττάζει τὸ σάκκο ποὺ κρατάει καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ.

— Ἐπὶ τέλους! Τὰ ἔφερες λοιπόν;

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς φαίνεται πολὺ ταραγμένος. Τὰ χεῖλη του τρέμουν καθὼς ψιθυρίζει:

— Ναὶ παντοδύναμε μάγε! Σοῦ ἔφερα τὰ κεφάλια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ταιμπόρ. Ἦταν κι' οἱ δυὸ βαιρειὰ ἄρρωστοι! Μπήκα στὶς σπηλιές τους καὶ τοὺς ἔσφαιξα λίγο πρὶν ξεψυχήσουν!

Ἀναποδογυρίζει τὸ σάκκο κι' ἀδειάζει κάτω τὰ δυὸ κε-

φάλια τῶν ἀγαπημένων ἡρώων τῆς Ζούγκλας. Τὰ αἵματα στοὺς λαιμούς τους ἔχουν πιὰ ξεραθῇ...

Ἡ ἐκφρασι τῶν δυὸ προσώπων τους εἶναι τρομακτική. Τὰ μάτια τους ὀρθάνοιχτα, γουρλωμένα καὶ θολά! Τὰ δόντια τους σφιγμένα. Τὸ δέρμα τους ἔχει πάρει ἓνα παράξενο χαλκοπράσινο χρῶμα.

Ὁ Ντουχράν μὲ τὴν πρώτη ματιά πού τους ρίχνει καταλαβαίνει. Καὶ τὸ τερατόμορφο πρόσωπό του παίρνει ἐκφρασι τρόμου καὶ φρίκης, καθὼς ξεφωνίζει:

— Χολέρα! Χολέρα!... Θὰ κολλήσω καὶ θὰ πεθάνω! Γκεμοτσακίσου γρήγορα! Βγάλτα ἐπάνω καὶ τρέξε νὰ τὰ θάψης μακριά! Ὑστερα ξαναγύρισε στὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς μου καὶ φώναξε ἀπὸ πάνω χωρὶς νὰ κατέβῃς. Θὰ σοὺ στείλω τὸ φίλτρο μὲ τὴ γρηά.

Η ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ

Ο ΜΠΡΑΟΥΝ παίρνει τὰ δυὸ κεφάλια καὶ τὰ τακτοποιεῖ στὶς μασιχάλες του χωρὶς νὰ βιάζεται. Ὁ μάγος οὐρλιάζει ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακό του:

— Φύγε ἄσπρε σκύλε! Δὲ βλέπεις λοιπόν; Οἱ ἄνθρωποι πού ἔσφαξες εἶχαν χολέρα! Θὰ κολλήσουμε καὶ θὰ πεθάνουμε ὅλοι μας!

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς ξανανεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια, βγαίνει ἐπάνω καὶ χάνεται μουρμουρίζοντας ἔξω

Ξαφνικὰ τρεῖς πεινασμένοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται γύρω.

στὸ σκοτάδι, στὴ μπάρα καὶ στὸ χαλασμό τῆς τρομερῆς νύχτας.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ξαναγυρίζει, σκύβει στὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς καὶ φωνάζει:

— Ἔ, Ντουχράν! Ἐκανα αὐτὸ πού μοῦ εἶπες...

Καὶ νά: Σέ λίγο φθάνει ἐπάνω, ἀνεβαίνοντας ἀργά, ἡ τερατόμορφη μαύρη γρηά. Παιρατάει ἔξω ἓνα μικρὸ πῆλινο βαιζάκι.

Ὁ Μπράουν τ' ἀρπάζει μὲ λαχτάρα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, τρέχοντας σὰν τρελλὸς μέσα στὴ μανιασμένη θεομηνία. Οἱ ἀστραπὲς φωτίζουν τὸ δρόμο του καὶ οἱ κεραυνοὶ τσουρουφλίζουν τὰ μαλλιά του.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἄμικς τραβάει κατὰ τὴν κατασκήνωσί του,

ένῳ στὸ χέρι σφίγγει γερὰ τὸ μικρὸ πολύτιμο βαζάκι. Ἡ τροπικὴ μπόρα συνεχίζεται.

Ὁ λευκὸς κυνηγός, ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος τῶν δυὸ ἐτοιμοθανάτων παλληκαριῶν, τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ταμπὸρ, προχωρεῖ ἀρκετὰ ἔτσι. Ὅμως χάνει γρήγορα τὴ σωστὴ κατεύθυνσι καὶ πολλὰς ὥρες ταλαιπωρεῖται μέσα στὴν καταιγίδα. Ἐχει κουραισθῇ τώρα πάρα πολύ. Οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἔχουν μουσκέψει μέχρι τὰ κόκκαλα! Δὲν μπορεῖ πιά νὰ τρέξη. Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ σκυφτὸς σὰν γέροντας. Δὲν ἔχει οὔτε δύναμι, οὔτε κουράγιο πιά!...

Ξαφνικά, κι' ἐνῳ ἔχει ἀπογοητευθῇ νοιώθοντας πὼς εἶναι ἀδύνατο μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο τοῦ οὐρανοῦ νὰ ξαναβρῇ τὸ σωστὸ δρόμο, ἀντικρύζει — στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς — τὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα κάποιας σπηλιάς.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ λαχτάρει μπαίνει γρήγορα μέσα γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ νὰ ξεκουραστῇ. Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ ἴδιο εἶχε κάνει πρὶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ κάποιος ἄλλος. Ὁ Μπράουν προχωρῶντας στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς δὲν τὸν βλέπει καὶ πατάει ἐπάνω του.

Εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος γορίλλας ποὺ ξυπνῶντας ἀπὸ τὸ πάτημα, βγάζει ἄγριο οὐρλιαχτὸ καὶ χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς εἶναι γερὸς κι' ἀτρόμητος ἄνδρας. Ἀρχίζει νὰ παλεύῃ μαζί του

στὸ σκοτάδι. Μὰ ὁ γορίλλας εἶναι ὄχι μόνο πιὸ δυνατὸς, μὰ καὶ ξεκούραστος. Ἐτσι γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸν ρίξῃ κάτω.

Ὁ Μπράουν δὲν χάνει τὴν ψυχραιμίαν του. Ἀνάσκελα καθὼς εἶναι, μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατᾷ τὸ βαζάκι τοῦ μάγου καὶ μὲ τὸ δεξιὸ καταφέρνει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ θήκη τῆς ζώνης τὸ πιστόλι του. Καὶ τραβάει τρεῖς φορές τὴ σκανδάλη μὲ τὴν κάννη ἀκουμπησμένη στὴν κοιλιά τοῦ θηρίου.

Νὰ ὅμως ποὺ αὐτὴ τὴ φορά τὸ ὄπλο του δὲν παθαίνει ἀφλογιστίαι. Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν στὸ σκοτεινὸ κούφωμα τῆς σπηλιάς. Καὶ ὁ φοβερὸς γορίλλας, οὐρλιάζοντας τρομακτικὰ, σωριάζεται πάνω του νεκρός.

Ὁ Μπράουν ἀνασηκώνεται καὶ σέρνοντάς τον ἀπὸ τὴν οὐρὰ τὸν βγάζει ἔξω. Ὑστερὰ ξαναγυρίζει κατὰκοπος, μὲ καταματωμένο κορμὶ καὶ ξαπλώνει κάπου νὰ ξεποστᾷ. Εἶναι ὅμως ἀφάνταστα ἐξαντλημένος καὶ πέφτει γρήγορα σ' ἓνα βαθὺ ὕπνο, σὰν λήθαργο...

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

ΤΟ ΠΡΩ·Ι·, ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα, βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα. Πλάϊ της μελαγχολικὸς κι' ὁ Μπουτάτα.

Ὁ Ταμπὸρ ἔχει ἐξαφανιστῇ ἀπὸ χθές. Ἡ Γιαράμπα μὲ τὸν Τσουλούφη ἔψαχναν ἄ-

δικα ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὴν καταιγίδα καὶ τὸν κατακλυσμό.

Κάθε φορὰ πού ἡ μελαψὴ κοπέλλα ξεσπάει σὲ λυγμούς, ὁ Μπουτάτα προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ:

— "ὦχ, ἀδερφέ!... Καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ, δὲν χάλασε ὁ κόσμος! Ἐγὼ νὰ εἶμαι καλά!...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα τὸν παρακαλεῖ:

— Τρέξε, καλέ μου, στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν... Τρέξε νὰ ρωτήσῃς... Μπορεῖ ἐκεῖ νὰ ξερουν τίποτα.

Ὁ Κέφαλος στραβομουτσου νιάζει:

— Δὲν ἔχω κουράγιο πιά. Τ' ἄντερά μου γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν πείνα... Θὰ πάω νὰ κυνηγήσω κανένα ἐφταιμηνίτικο ζαιρκάδι. Ἀπὸ τὴν πολλὴ χορτοφαγία ἐδῶ, θὰ θγάλω κέρατα καὶ θ' ἀρχίσω νὰ θελάζω: Μπέεε... Μπέεε!...

Ἀμέσως, παρατώντας τὴ Γιαράμπα, φεύγει γιὰ τὸ κυνήγι του.

Προχωρεῖ ἀρκετὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κανένα φαγώσιμο ζωντανό. Ὡσπου τέλος μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα μιᾶς σπηλιάς ἀντικρύζει τὸ νεκρὸ κορμὶ ἑνὸς γιγαντιαίου γορίλλαι.

— Περίεργο, μουρμουρίζει. Πότε τὸν σκότωσα καὶ δὲν τὸν πῆρα χαιμπάρι;

Δειλὰ-δειλὰ περνάει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Τὰ ἡλίθια μάτια του φουσκώνουν ἀπότομα σὰν λουκουμάδες πού πέφτουν σὲ ζεματιστὸ σουσα

μόλαδο: Στὴ μέση τῆς σπηλιάς βλέπει νὰ κοιμᾶται βαθεῖα ὁ λευκὸς κυνηγός. Στ' ἀριστερό του χέρι σφίγγει ἀκόμα ἓνα μικρὸ πήλινο βαζάκι γεμάτο μ' ἓνα πηχτὸ ρετσίνι.

Ὁ Τσουλούφης τοῦ τὸ παίρνει ἀπὸ τὰ δάκτυλα, τὸ φέρνει στὰ ρουθούνια του, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα κι' ἀναστενάζει ἡδονικά:

— "Αα!... Καὶ νεκροὺς ἀνασταίνει τὸ ἄτιμο!

Ἡ μυρωδιά του εἶναι ὑπεροχὴ καὶ μεθυστικὴ.

Ὁ Μπουτάτα μονολογεῖ συλλογισμένος:

— "Ἄν τὸ εἶχα πάνω μου, θὰ μὲ μύριζε ἡ Μπουμποῦ καὶ θὰ ξετρελλαινόταν μ' ἐμένα... Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ γίνω καὶ γόης!

Ἀμέσως θγάζει ἀπὸ τὸ βαζάκι τὸ παράξενο πηχτὸ ρετσίνι καὶ τὸ κρύβει ὅλο στὴ μικρὴ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Ὑστερα θγαίνει μὲ τ' ἄδειο βαζάκι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ στοὺς κορμούς τῶν γύρω δέντρων. Τέλος βρίσκει κάποιον πού σ' ἓνα σημεῖο του ἔχει θγάλει ἀρκετὸ ρετσίνι. Γεμίζει ἀπὸ αὐτὸ τὸ βαζάκι καὶ ξαναγυρίζοντας γρήγορα στὴ σπηλιὰ, τὸ βάζει πάλι στὴν ἀριστερὴ παλάμη τοῦ κοιμισμένου Μπράουν ψιθυρίζοντας:

— Ἐντάξει. Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιὰ.

Καὶ ξαναβγαίνοντας διαστικὸς ἔξω, τὸ βάζει στὰ πόδια.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ

ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟ όμως :
"Όσο προχωρεί τόσο το
βήμα του γίνεται πιο
αργό. Λές και τα πόδια του
έχουν πάρει πια να υπακούνε
στη θέλησή του. "Όσπου γρή-
γορα σταματάνε και δεν προ-
χωρούν άλλο. Μια παράξενη
δύναμι τον σπρώχνει να ξανα-
γυρίσει πίσω στη σπηλιά.
Σάν ένας μεγάλος κι' άόρα-
τος μαγνήτης να τον τραβάει
προς τα εκεί.

‘Ο Μπουπάτα παραξενεύε-
ται :

—Μυστήριο πράμα!... ‘Ε-
γώ κάνω μπροστά και τα πό-

δια μου πίσω! ‘Ωρες είναι
να μου φύγουμε και να τρέχω
να τα ...κυνηγάω! Μπα σε
καλό τους!

Και κάνει άλλη μια προ-
σπάθεια να προχωρήσει, μα
χωρίς αποτέλεσμα πάλι. Τα
πόδια δεν του δίνουνε καιμια
σημεία. Αυτά σώνει και κα-
λά ζητάνε να γυρίσουν πίσω.

‘Ο Τσουλούφης σκύβει την
τεράστια κεφαλή του, τα κυτ-
τάζει άγρια και τα μαλλώνει :

— Ού να μου χαθήτε πα-
ληοπόδαιρα! Ούτε για «πα-
σιά νυχτός» δεν κάνετε...

Και συνεχίζει αγανακτισμέ-
νος :

— Μωρέ καλά κάνουν τα
κόρρα και έχουνε ρόδες. Εί-

Και οί άγριες γυναίκες χύνονται να σπαράξουν τους άνδρες τους.

‘Ο Μπράουν δείχνει στο μάγο Ντουχράν τὰ κομμένα κεφάλια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ταμπόρ.

ναι, πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ ἐμᾶς!

‘Ο,τι κι’ ἂν κάνη ἄμωσ, ὁ παιράξενος μαγνήτης τὸν τραβάει μ’ ἀφάντιστη δύναμι κι’ ἐπιμονή. Κι’ ὁ Μπουτάτα, θέλοντας καὶ μὴν, ξαναιγιρίζει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου γορίλλα καὶ μπαίνει μέσα. Ἀμέσως σκύβει ἀγκυαλιάζει μ’ ἀγάπη καὶ λαχτάρα τὸν κοιμισμένο λευκὸ κυνηγὸ, τὸν χαϊδεύει, τὸν φιλάει καὶ τοῦ λέει:

— Ξύπνα «γλύκια μου» ποὺ λέει κι’ ἡ Μπουμπου. Ξύπνα γιατί σ’ ἀγαπάω μέχρις ἀηδίας πιά!...

‘Ο Μπράουν ξαφνιάζεται,

πετιέται ὀρθίος καὶ ρωτᾷ σιτισσιμένα:

— ‘Εσὺ ἐδῶ; Πῶς βρέθηκες;

‘Ο Τσουλούφης γονατίζει μπροστά του σὲ στάσι ἐξομολογήσεως κι’ ἀρχίζει:

— Πολυαγαπημένε μου, Μπράουν! Εἶμαι σκλάβος σου δούλος σου καὶ εἴλωτάς σου! Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές: Καὶ τὸ λαιμό νὰ μοῦ πῆς νὰ κόψω, θὰ τὸν κόψω. Καὶ τὴ Μπουμπου νὰ μοῦ πῆς νὰ παντρευθῶ, θὰ τὴν παντρευθῶ!

Παίρνει βαθειὰ ἀνάσα καὶ συνεχίζει:

— Καλὸ μου Μπραουνάκι! Κράτα με κοντά σου καὶ θὰ

γίνω γῆ νὰ μὲ πατᾶς, κι' οὐρανὸς νὰ μὲ κουτουλάς!...

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς τὸν κυττάζει μ' ἀπορία.

— Τρελλάθηκες, Μπουτάτα;

Ξαφνικὰ ἄμως θυμᾶται τὸ πῆλινο βαζάκι ποὺ σφίγγει ἀσυναίσθητα στὴν παλάμη καὶ τὰ μάτια του λάμπουν πια ράξενά. Τοῦ τὸ δείχνει μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνησι καὶ τὸν ρωτάει:

— Μήπως μύρισες τὸ ρετσίνι ποὺ ἔχει μέσα;

— Ναὶ τὸ μύρισα κι' ἦταν ὑπέροχο!

Ὁ Μπράουν χαμογελάει ἱκανοποιημένος. Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Ντουχράν ἔχει κάνει τὸ θαῦμα του. Ἔτσι ὁ φοβερὸς ἰρικούδάνθρωπος Γκαρούχα, μόλις τὸ μύρισε, θὰ γίνῃ ἓνα παιχνιδάκι στὰ χέρια του — ὅπως ὁ Μπουτάτα — ποὺ θὰ μπορῇ νὰ τὸν κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Παραμερίζει λοιπὸν μὲ τὸ πόδι του τὸν Κεφάλα, μπουρμουρίζοντας:

— Φύγε τώρα... Ἐγὼ θὰ πάω στὴν Πέρα Ζούγκλα νὰ πιᾶσω ζωντανὸ τὸ Γκαρούχα.

Ὁ Τσουλούφης εἶναι ἀνένδοτος:

— Δὲν πάω πουθενά! Θὰ μείνω μαζί σου μέχρι τὴν τετάρτη Παιρουσία!

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς χάνει τὴν ὑπομονή του. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τσουλούφι, βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, καὶ τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιά. Ἡ μαύρη μπάλλα τοῦ Μπουτάτα διαγράφει καμπύλη στὸ

κενὸ καὶ πέφτει ἀνάμεσα σὲ δυὸ κοντινοὺς κορμούς δέντρων, ξεφωνίζοντας πανηγυρικὰ:

— Γκώωωλ!

Ὁ Μπράουν σίγουρος πιά γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ φίλτρου, δὲν συνεχίζει τὴν πορεία γιὰ τὴν κατασκήνωσί του, μὰ ξεκινάει βιαστικὸς γιὰ τὸ μεγάλο ποτάμι.

Ὁ Μπουτάτα τρέχει πάλι ξοπίσω του:

— Ἔ, μπάρμπα ποδοσφαιριστή!... Μονάχος φεύγεις; Δὲν θὰ πάρῃς μαζί καὶ τὴ... μπάλλα σου;

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς σταματάει ἀγριεμένος:

— Φύγε, τοῦ λέει. Φύγε γιατί θὰ πάθῃς μεγάλο κακό.

Ὁ Τσουλούφης ἐπιμένει:

— Ἀδύνατον! Οὔτε νὰ τὸ συζητᾶς! Μαζί θὰ ζήσουμε καὶ μαζί θὰ πεθάνουμε!

Ὁ Μπράουν γίνεται θηρίο ἀνήμερο. Τραιβάει τὸ πιστόλι του καὶ τὸν σημαδεύει στὸ κεφάλι. Τὴ στιγμὴ ἄμως ποὺ κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, ἀλλάζει γνώμη καὶ τὸ ξαννοιάζει στὴ θήκη του. Κι' ἀμέσως, κόβοντας ἓνα χορτοσικοῖνο, τὸν δένει γερὰ ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ ποδαράκια καὶ κρεμώντας τον ἀνάποδα στὸ χαμηλὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου, φεύγει.

Ὁ Μπουτάτα ξεσπάει σὲ κωμικοτραγικοὺς λυγμούς:

— Ἀμάν, κακὸ ποὺ τόπαθα! Ἔτσι ἀνάποδα ποὺ μὲ κρέμασε, θὰ περάσῃ καμμιὰ κατσίκά καὶ θὰ φάῃ τὸ τσουλούφακι μου!

Ο ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΟΡΟ-Ι-ΔΕΥΕΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ κυνηγός φθάνει βιαστικός στην ὄχθη του μεγάλου ποταμού. Καὶ κολυμβητὴς καθὼς εἶναι, δίνει μιὰ βουτιά καὶ πέφτοντας στὸ νερὸ προχωρεῖ κατὰ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ προχωρήσῃ οὔτε δέκα μέτρα, ὅταν τρεῖς πεινασμένοι κροκόδειλοι παρουσιάζονται μ' ἀνοιχτὰ τὰ τεράστια σαγόνια τους.

Ὁ Μπράουν τραβάει τὸ πιστόλι του. Εἶναι ἀπὸ τοὺς σκοπευτὰς ποὺ περνᾶνε σφαῖρα μὲσα ἀπὸ δαχτυλίδι. Ἔτσι πυροβολεῖ τὰ θηρία στὰ μάτια. Ἄν τὰ κτυποῦσε σὲ ὅποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ φολιδωτοῦ κορμιοῦ τους τὰ πυρωμένα βλήματα θὰ ξαναγύριζαν πίσω.

Οἱ κτυπημένοι κροκόδειλοι σπαραττοῦνε γιὰ λίγο βγάζοντας σπαρακτικὰ στριγγλίσματα. Τὰ νερά γύρω τους ἀφρίζουν. Ὑστερα γυρίζουν ἀνάποδα μὲ τὴν κοιλιά πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μένουν ἀκίνητοι. Νεκροί!

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς συνεχίζει ἀτάραχος τὸ κολύμπι του καὶ περνᾶει ἀπέναντι. Τέλος, προχωρεῖ βιαστικός καὶ φτάνει στὴ σπηλιὰ τοῦ ἀρκουδάνθρωπου. Οἱ γιγαντόσωμες ἀρκούδες του ποὺ βρίσκονται ξαπλωμένες ἀπ' ἔξω, μόλις τὸν βλέπουν νὰ πλησιάζῃ, χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Ὁ Μπράουν τραβάει πάλι τὸ πιστόλι του καὶ ρίχνει δυὸ

τρεῖς πυροβολισμοὺς στὸν ἄερα. Τὰ μαύρα τριχωτὰ θηρία ναμίζουν πάλι πὼς εἶναι κεραυνοὶ καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια.

Στὸ μεταξὺ, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς, ἔχει βγῆ τραυμαγμένος στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ὁ Γκαρούχα. Ὁ λευκὸς κυνηγὸς τοῦ πετάει στὰ πόδια τὸ μικρὸ πήλινο βαζάκι μὲ τὸ ρετσίφι. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς τὸ μαγικὸ φίλτρο τὸ ἔχει κλέψει ὁ Τσουλούφης.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος παρὰ ξενεύεται. Τὸ σηκώνει στὰ χέρια του, τὸ περιεργάζεται καὶ τέλος τὸ μυρίζει.

Ὁ Μπράουν καγχάζει πανηγυρικά:

— Αὐτὸ ἦτανε! Χά, χά, χά!... Τώρα ποὺ μύρισε τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Ντουχράν θὰ εἶσαι σκλάβος μου παντοτεινός. Θὰ κάνῃς ὅ,τι σὲ διατάζω!

Ὁ Γκαρούχα εἶναι πονηρὸς σὰν ἀρκούδα. Καταλαβαίνει πὼς τὸ βαζάκι εἶναι γεμᾶτο μὲ τὸ κοινὸ ἀκίνδυνο ρετσίφι. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ, κάνει πὼς ἔχει τάχα μαγευτὴ! Ἀμέσως γονατίζει καὶ τὸν παραικάει:

— Ἀφέντη λευκὲ λυπήσου με! Καὶ στὴ φωτιά νὰ μοῦ πῆς θὰ πέσω νὰ καῶ!...

Ὁ κυνηγὸς μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, τὸν διατάζει νὰ προχωρήσῃ γιὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι. Αὐτὸς τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω.

Ὁ Γκαρούχα προχωρεῖ ὑπάκουα, περιμένοντας τὴν καὶ

τάλληλη εύκαιρία νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Καὶ νά: Τῇ στιγμῇ ποὺ περνᾶνε ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μεγάλους βράχους, γυρίζει ἀπὸ τομὰ πίσω κι' ἀπλώνει τὶς χερσὶ κλες τοῦ γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸν Μπράουν. Ἐκεῖνος προφταίνει καὶ τραιβάει τὴ σκανδάλη τοῦ. Ὅμως πυροβολισμὸς δὲν ἀκούγεται. Τὸ πιστόλι εἶναι ἄδειο. Οἱ σφαῖρες τοῦ ἔχουν σωθῇ. Νὰ τὸ ξαναγεμίση δὲν προφταίνει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος τὸν κυνηγᾷ, οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα:

— Σικὺλε! .. Κιανένιας δὲν γλυτώνει ἀπὸ τὰ δόντια μου!

Ὁ Γκαρούχα μὲ τὶς τεράστιες διαστάσεις καὶ τὸ μεγάλο βάρος τοῦ κορμιοῦ του

Οἱ ἀρκουῶδες τοῦ Γκαρούχα χύγονται νὰ σπαράξουν τὸ λευκὸ κυνηγό.

δὲν ἔμπορεῖ νὰ τρέξῃ γρήγορα ὅπως ὁ Μπράουν. Ἔτσι, γρήγορα ὁ λευκὸς κυνηγὸς προχωρεῖ καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ. Τρέχει ἀλαφιασμένος κατὰ τὸ ποτάμι, μονολογώντας:

— Τὴν ἔπαιθα!... Τὸ φίλτρο δὲν ἔκανε τίποτα! Ὁ κακὸς μάγος μὲ ξεγέλασε...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως θυμᾶται τὸν Μπουτάτα:

— Περίεργο, μουρμουρίζει σὰ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Αὐτὸς ὁ «μαυροκέφαλος» μόνις τὸ μύρισε μαγεύτηκε!

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος βλέπει πὼς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν φθάσῃ καὶ σταματᾷ γρήγορα. Ἐτοιμάζεται νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ μεγάλη σπηλιά του.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἀκούει ἀνθρώπινα ποδοβολητὰ νὰ πλησιάζουν. Κρύβεται διαστικὰ πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὲς φυλλωσιές καὶ παραιμονεύει σὰν πεινασμένο θηρίο.

Σὲ λίγες στιγμὲς κάτι βλέπει καὶ τ' ἀπαίσιμα μάτια τοῦ γουρλώνουν ἀπὸ ἄγρια χαρά, καθὼς μουγγρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Μιμ... Καλῶς τὰ πουλάκια μου!... Σήμερα θὰ μαισθήσω καλά!

ΜΑΥΡΕΣ ΝΕΡΑ·Ι·ΔΕΣ

Α Σ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ τώρα κοντὰ στὸ δυστυχησμένον Μπουτάτα ποὺ τὸν ἀφήσαμε κρεμασμένον ἀνά ποδὶ ἀπὸ τὸ χισμὸν τοῦ κλαδὶ τοῦ δέντρου.

Δὲν περνᾷ πολλὴ ὥρα ὅταν ξαφνικὰ ἕνα μπουλούκι

ἀπὸ νέες κι' ὁμορφες ἄνθρωποφάγες περνοῦν ἀπὸ κεῖ τραγουδώντας. Τὸν βλέπουν καὶ μαζεύονται γύρω τοῦ γελώντας.

Ὁ Τσουλούφης ἔτσι, ὅπως εἶναι κρεμασμένος, ἀρχίζει νὰ τὶς μετράῃ:

— Μιά, δυὸ, τρεῖς, τέσσερις, πέντε...

Τὶς βγάζει σιιράνταδυὸ ὅλες καὶ μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Ἐντάξει... Τὴν πάθαμε Μπουτάτα!

Οἱ ἄγριες ἀραιπίνες τὸν λύβουν βιαιστικὰ, τὸν κατεβάζουν καὶ μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξερὰ κλαδιὰ καὶ φρύγανα. Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν ἀνάψει κιάλας τὴ φωτιά πού θὰ τοῦ ψήσουν γιὰ νὰ τὸν φᾶνε. Κάθε μιὰ θὰ πάρῃ ἓνα μικρὸ κομματάκι.

Ὁ Τσουλούφης βλέπει τὶς κινήσεις τους καὶ καταλαβαίνει τὴν τύχη πού τὸν περιμένει.

— Ἀμάν, μωρὲ κορίτσια! Τὶ θὰ φάτε ἀπὸ μένα; Οὔτε γιὰ μεζὲς τοῦ οὔζου δὲν σᾶς φτάνω!

Οἱ ὁμορφες ἄνθρωποφάγες δὲν τὸν προσέχουν. Κυττάζουν πῶς νὰ φουντώσουν γρήγορα τὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ κάνουν τὴ θράκια πού τοὺς χρειάζεται.

Ὁ ἄμοιρος Μπουτάτα τὸ παίρνει ἀπόφασι:

— Τὶ νὰ γίνῃ! Γραφτό μου ἦτανε νὰ πᾶω «ψητός». Πάλι καλὰ πού δὲν μὲ κόβουνε καμ ματάκια - καμματάκια νὰ μὲ κάνουνε τσίσκεμπράπ!...

— Ἀφέντη λευκὲ λυπήσου με!, τοῦ λέει ὁ ἀρκουδάνθρωπος.

Ξαφνικὰ ὅμως, τὰ ἡλίθια μάτια τοῦ φωτίζονται παράξενα. Ἔχει θυμηθῇ τὸ ἀρωματικὸ ρετσίνι πού βρίσκεται στὴν κρυφὴ τσέπη τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Τὸ βγάζει γρήγορα καὶ γιὰ νὰ τὶς καλοπιάσῃ τοὺς τὸ δίνει νὰ τὸ μυρίσουνε:

— Νὰ μωρὲ νεράϊδες. Ἄν δὲν μὲ περιδρομιάσετε, θὰ σᾶς τὸ μοιράσω. Νὰ μοσκοβρωμάτε σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ!

Οἱ ἀραιπίνες ξετρελλαίνονται μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ μαγικοῦ φίλτρου. Σκοτώνονται ποιά νὰ τὸ πρωτομυρίσῃ.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ γίνονται ἀγνώριστες. Σβήνουν τὴ φωτιά καὶ γονατίζουν μὲ σεβασμὸ καὶ ὑποταγὴ μπροστὰ στὸν Μπουτάτα. Τοῦ λένε πῶς τὸν ἀγαποῦν, πῶς τὸν λατρεύουν καὶ

πώς θα γίνουν σκλάβες του παντοτεινές.

Ο Τσουλούφης κρατάει τώρα πόζα:

— Περικαλῶ, περικαλῶ!...
Νὰ λείπουν τὰ σορόπια! Εἶμαι ἀρραβωνιαστήρ τῆς λεπτεπίλεπτης Μπουμπού.

Ἐκεῖνες ὅμως ἐπιμένουνε κι' ὁ Μπουτάτα ἀναγκάζεται νὰ τραθήξῃ τὴ σκουριασμένη κουμπούρα του.

— Ἐξω, καρκαάξες! Θὰ τραθήξω δυὸ - τρεῖς στὸν ἄρα καὶ θὰ γίνετε περικοκλάδες στὰ δέντρα!

Οἱ ἄμορφες ἀνθρωποφάγες δὲν ἀκούνε τίποτα. Ἀγκαλιάζουν τὴν κεφάλαι του, πότε ἡ μιά, καὶ πότε ἡ ἄλλη, καὶ τὸν φιλοῦνε.

Ο ἡμικοιτραγικὸς Μπουτάτα ἀναστενάζει:

— Ἀιαχ!... Μὴ μὲ παραξηγήσετε, κορίτσια! Θὰ σᾶς φιλοῦσαι κι' ἐγώ, μὰ εἴσαστε πολλές καὶ θὰ κοφομεσιαστοῦν τὰ ..χεῖλη μου!

Κι' ἀμέσως ξεκινάει ἀγέρωχος. Τραβάει κατὰ τὴ δύσι πού βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Θέλει νὰ κἀνὴ τὸ κοιμάτι του στὴ λεπτεπίλεπτη Μπουμπού. Οἱ ἄγριες κοπέλλες ἀκολουθᾶνε σὰν σκλάβες πίσω του.

ΜΙΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑΔΥΟ

ΣΤΗ σπηλιὰ βρίσκονται μονάχα ἡ Ζολὰν κι' ἡ Μπουμπού. Ὁ Ταρζὰν ἔχει κι' αὐτὸς ἐξαφανιστῇ ἀπὸ χθές, ὅπως κι' ὁ Ταμπόρ.

Ἡ συντροφισσὰ του ἔχει πέσει στὰ χορταρένια στρωσίδια τῆς καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητη. Ἦ ὠραία καὶ μοιραία Μπουμπὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Καλὲ μὴν κάνεις ἔτσι, γλύκα μου! Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἄντρες, μετὰ συγχωρήσεως!

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀκούει πολλές γυναικεῖες φωνές καὶ πετιέται ἔξω περίεργη. Βλέπει τὸν ἀρραβωνιαστήρ τῆς μετὶς σαρανταδυὸ ὁμορφες ἄραπίνες του. καὶ γίνεται πράσινη σὰν τὴ ντομάτα. Ὅταν εἶναι ἄγουρη φυσικά.

Ὁ Τσουλούφης κάνει τὶς ἀπαραίτητες συστάσεις:

— Ἀπὸ δῶ, τὸ χαρέμι μου, ζωὴ νᾶχη!...

Καὶ δείχνοντας τὴν τρομακτικὰ λεπτὴ κι' ἀδύνατη ἄραπινούλα, προσθέτει:

— Κι' ἀπὸ δῶ ὁ... σκελετὸς τῆς «μνηστήρ» μου, πού νὰ μὴν ἀβασκαθῇ!

Ἡ ζήλεια θολώνει τὸ μυαλὸ τῆς Μπουμπούς καὶ χύνεται σὰν τρελλὴ νὰ σπαράξῃ τὶς ἄμορφες ἀντίζηλες.

Οἱ ἄραπίνες ὅμως εἶναι ἀνθρωποφάγες καὶ δὲν χορατεύουνε. Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἄραπινούλα βρίσκεται κάτω κι' αὐτὲς ὄρθιες πάνω τῆς νὰ τὴν κλωτσᾶνε καὶ νὰ τὴν ποδοπατᾶνε!

Ἡ λεπτεπίλεπτη μαύρη, πού καταλαβαίνει τώρα μετὶς «τρυφερὰ» θηρία ἔχει νὰ κἀνὴ, στριγγλίζει σὰ γουρουνόπουλο πού τὸ σφάζουν:

— Βοήθεια, γλύκα μου!...

Μὲ φάγανε οἱ στρίγγλες!

Ὁ Μπουτάτα παρακολουθεῖ τὸ μακελλεῖο ποὺ γίνεται ἀτάραχος.

— Ἄν σὲ φάγανε, φᾶτες κι' ἐσύ! Αὐτὲς εἶναι γυναικεῖες δουλειές. Ἐμένα δὲ μοῦ πέφτει λόγος!

Στὸ μεταξὺ κι' ἡ Ζολάν ἀκούει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται ἔξω καὶ βγαίνει νὰ σώσῃ τὴ Μπουμπού. Βλέποντας ὅμως πὼς οἱ ἀραπίνες εἶναι τόσες πολλές, φρίχνει κι' ἓνα πυροβολισμὸ στὸν ἀέρα.

Οἱ ἀνθρωποφάγες ἀκούγονται τὸν κρότο τρομάζουν ἀφάνταστα καὶ παρατῶντας σὲ κακὰ χάλια τὸ θῦμα τους, τὸ βάζουν στὰ πόδια, σκορπίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ χαρέμι τοῦ Μπουτάτα δὲν ὑπάρχει πιά.

Ὁ Τσουλούφης διαμαρτύρεται ἀγανακτησμένος:

— Γιατὶ πυροβόλησες. ἀφέντη Ζολάν; Ξέρεις πὼς μοῦ διάλυσες τὴν οἰκογένεια!; Ξέρεις πὼς μοῦ χάλασες τὸ σπίτι;

Ἀμέσως, παρατῶντας τὶς δυὸ γυναῖκες, τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωνάζοντας:

— Πίσω ὅλες!... Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!

Τέλος συγκεντρώνει τὸ χαρέμι του καὶ φεύγει γιὰ τὸ μεγάλο ποτάμι. Ἐνας παράξενος μαγνήτης τὸν τραβάει στὴν Πέρα Ζούγκλα. Θέλει νὰ ξανασυναντήσῃ τὸ λευκὸ κυνηγὸ ποὺ τόσο ξαφνικὰ κι' ἀδικαιολόγητα τὸν ἔχει ἀγαπήσει. Σίγουρα θὰ εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ μαγικοῦ φίλτρου τοῦ

Ντουχράν.

Μὰ, καθὼς προχωροῦν, μιὰ φοβερὴ περιπέτεια τοὺς περιμένει.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΛΟΥΚΙ ἄγριοι καννίβαλοι ποὺ ἔχουν χάσει τὶς γυναῖκες τους καὶ ψάχνουν στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα γιὰ νὰ τὶς βροῦν, παρουσιάζονται μπροστὰ τους. Καὶ τὶς βλέπουν ν' ἀκολουθοῦν ξετρελλιαμένες ἀπὸ ἀγάπη, τὸν ἀράπη μὲ τὸ τεράστιο κεφάλι καὶ τὸ μικροσκοπικὸ κορμί.

Οἱ ἄνδρες χύνονται ν' ἀρπάξουν τὶς γυναῖκες τους, ὅμως ἐκεῖνες θηρία ἀνήμερα καὶ μὲ νύχια καὶ δόντια ζητᾶνε νὰ τοὺς σπαρῶσουν.

— Ὁχι, ὄχι, ξεφωνίζουν ἄγρια. Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε τὸν Κεφάλια!...

Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ κακοῦ Ντουχράν τοὺς ἔχει ἀφαιρέσει κάθε λογικὴ.

Οἱ καννίβαλοι φυσικὰ ἐπιμένουν νὰ τὶς πάρουν κι' ἓνα τρομακτικὸ μακελλεῖο ἀρχίζει νὰ γίνεται. Τὰ ἀνδρόγυνα χτυπιούνται καὶ σπαραζοῦνται μ' ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία.

Ὁ Μπουτάτα κάθεται ἀγέρωχος σὲ μιὰ πέτρα καὶ παρακολουθώντας τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, ἀναστενάζει:

— Μεγάλος γόητας θὰ εἶμαι! Καὶ δὲν τὸ ἤξερα, ὁ φουκαράς!

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ κουράγιο στὸ χαρέμι του, φωνάζει:

— Ἐπάνω τους κορίτσια! Φᾶτε τους τὰ μoustάκια!

Οι άραπίνες δείχνονται πιο δυνατές κι' άτρώμητες από τους άντρες τους. Τραιματίζουν θαιρεία κάμπουσους από αυτούς. Μά κι' εκείνοι σκατεύουν μερικές από δαύτες.

Ό Τσουλούφης αρχίζει να βαρειέται τόν άνδρογυναικοπόλεμο.

Καί για να δώση ένα τέλος, πετιέται όρθιος και ξεφωνίζει τρομαγμένος τάχα:

— Ό Γκιάρουχα. "Ερχεται ό Γκιάρουχα!

Οι κανίβαλοι τρομάζουν ά φάνταστα άκούγοντας τόν όνομα του φοβερού άρκουδανθρώπου που έχει θερίσει τή γενιά τους. Όσοι στέκονται όρθιοι άκόμα, παραιτάνε τς ξελογιασμένες γυναίκες τους και τόν βάζουν στα πόδια να σωθούν.

Ό Μπουτάτα μαζεύει τόν

— Άμάν, βρέ κορίτσια! Τί λά φάτε από μένα; Ούτε για μεζές του ούζου δέν φτάνω!

“Η Ζολάν κλαίει άπαρηγόρητη για τόν χαμό του άρχοντα τής Ζούγκλας.

χαρέμι του και κάνει προσκλητήριο. Βλέπει να λείπουν από αυτό τρείς γυναίκες και μουρμουρίζει πένθιμα:

— Ζωή σε λόγου μου! Χήρεψα από... τρείς!

Τώρα του μένουν μόνο τριανταεννιά και συλλογιέται άνήσυχος:

— Καιός άριθμός. Τριανταεννιά θά πη: πιαρά μία τεσσαράκοντα. Θέλεις να μέ κάνουνε τουλούμι από τόν ξύλο;

Κάνει όμως τήν καρδιά του σίδερο, και προχωρώντας φτάνουν, όλοι μαζί, στο μεγάλο ποτάμι. Εκεί οι άνθρωποφάγες μαζεύουν χοντρούς κορμούς, τούς δένουν με γερά χορτάσκινα και φτιάχνουν μία μεγάλη σχεδιά. “Υστερα μπαίνουν όλες σ' αυτή, με τόν Τσουλούφη στη μέση, και ξε-

κινούν για την απέναντι όχθη.

Δεκάδες ιεροκόδειλοι παρὰ κολουθούν, γύρω - γύρω, τὴ σχεδία καὶ κυττάζουν τὶς ἀνθρωποφάγες σὰν... μαῦρα ξερολούκουμα!

Ὁ Μπουτάτα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγάπη τους, τὶς διατάζει:

— Ὅποια ἀπὸ σὰς μὲ ἀγαπάει πρὶν πολὺ νὰ βουτήξῃ στὰ νερὰ νὰ τὴ φάνε οἱ κροκόδειλοι.

Ταυτόχρονα, καὶ σχεδὸν ὅλες μαζί οἱ ἀραπίνες πετιῶνται ὀρθιες καὶ κάνουν νὰ βουτήξουν στὸ ποτάμι. Σημασία δὲν δίνουν στὸ φρικτὸ θάνατο πρὶν τὶς περιμένει μέσα στ' ἀνοιχτὰ σαγόνια τῶν τεραστίων ἐρπετῶν. Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ κακοῦ μάγου ἔχει ἀποδειχθῇ πρὶν θαυματουργό.

Ὁ Τσουλούφης, τὴ στιγμή πρὶν εἶναι ἑτοιμὸς νὰ βουτή-

Οἱ ὅμορφες ἀνθρωποφάγες κλωτσᾶνε καὶ ποδοπατᾶνε μὲ λύσσα τὴ Μπουμπου.

Καὶ ὁ ἀρκουδάνθρωπος Γκαρούχα γίνεται ὑπάκουος σὰν ἓνα σκυλάκι.

ξουν, τὶς συγκρατεῖ:

— Μὴ σταθῆτε! Σαχλαμάρὰ σὰς τὸ εἶπα!

Τέλος βγαίνουν στὴν Πέρα Ζούγκλια καὶ προχωροῦν. Ὁ Μπουτάτα ψάχνει νὰ βρῇ τὸν κυνηγὸ Μπράουν χωρὶς νὰ ξέρῃ πρὶν βρῆσκειται. Σὰ νὰ ζητᾶ ψύλους στ' ἄχuire.

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

ΕΛΦΝΙΚΑ, ἓνας ἄγριος φύλαρχος μὲ τοὺς ἀραπίδες του παρουσιάζεται μπροστὰ τους. Ὁ ἀρχικαννίδαλος ρίχνει μιὰ λαίμαργη ματιά στὶς νόστιμες καὶ καλοθρεμμένες ἀραπίνες. Κι' ὅλοι μαζί χύνονται πάνω τους τὶς ἀρπάζουν καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ χορταρένιο χωριό τους.

Ὁ Τσουλούφης κλαίει καὶ

κτυπιέται παραικαλώντας σάν σκυλιάκι τὸ μαύρο φύλαρχο:

— Λυπήσουμε, ἀφέντη μου! Μὴ μοῦ τὶς τρῶς ὅλες. Ἄσε μου καιμιὰ δεκαπενταριά γιὰ ...ἐνθύμιο.

Ὁ Μπουτάτα δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς τὸ ρετσίνι ποὺ ἔχει κρύψει στὴν τσέπη του εἶναι μαγικὸ φίλτρο. Νομίζει πὼς εἶναι μονάχα ἓνα ὠραῖο ἄρωμα.

Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ καλοπιᾶσῃ τὸν ἀρχικαννίβαλο, τοῦ δίνει νὰ μυρίσῃ. Καὶ τότε κάτι ἀπίστευτο γίνεται.

Ὁ φύλαρχος σταματᾷ. Γονατίζει μπροστὰ στὸ Κεφάλαι. Τοῦ λέει πὼς τὸν ἀγαπάει καὶ τοῦ δηλώνει αἰώνια πίστι κι' ὑποταγή.

Ὁ Τσουλούφης κορδώνεται καὶ μουρμουρίζει:

— Πάει κι' αὐτός! Θὰ τὸν προσλάβω στὸ χαρέμι!

Καὶ τοῦ δίνει τὴν πρώτη διαταγή:

— Πές στοὺς ἀραπάδες σου νὰ παρατήσουν τὶς γυναῖκες μου καὶ νὰ γκρεμοτσакιστοῦν ἀπὸ δῶ.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Λίγο πιὸ κεῖ εἶναι ἓνα βαθὺ ξεροπήγαδο. Ὁ Μπουτάτα τὸ δείχνει στὸ μαγεμένο φύλαρχο:

— Ἄν μ' ἀγαπᾷς πάρε μιὰ βουτιά μέσα.

Ὁ ἀρχικαννίβαλος δὲν χάνει στιγμή. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὸν πάτο του.

Ἐλεύθερος τώρα ὁ Τσουλούφης μαζεύει τὶς ἀραπίνες του καὶ προχωρεῖ πάλι. Στὸ δρόμο κόβει ἓνα μακρὺ καλά

μι καὶ τὶς βόσκει σάν γαλοπούλες.

Κάθε τόσο μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Μυστήριο πράμα!... Μόλις μυρίζουνε τὸ ρετσίνι πέφτουνε νόκ - ἄουτ!

Ξαφνικὰ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ φθάνει στ' αὐτιά του.

Καὶ νὰ: Πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὲς φυλλωσιὲς ξεπετάγεται ὁ ἀρκουδάνθρωπος Γκαρούχα.

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ τὸν ἀκούσαμε νὰ μουγγρίζῃ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Μμμ... Καλῶς τὰ πουλάκια μου!... Ἀπόψε θὰ μασσήσω καλά!

Ὁ Μπουτάτα τὸν ὑποδέχεται μ' ἐνθουσιασμό:

— Γειά σου λεβέντη ἄνθρω πάρκουδε!

Καί, δείχνοντάς του τὶς τριάντα ἐννιά ἀραπίνες, τοῦ δηλώνει:

— Τὶς βλέπεις τὶς ... γαλοπούλες; Στὶς φέρνω νὰ τὶς περιδρομιᾶσῃς.

Οἱ ὁμορφες ἀνθρωποφάγες ἔχουν τρομάξει καὶ κάνουν νὰ φύγουν. Ὁ Κεφάλαι τὶς διατάζει εὐγενικά:

— Περικαλῶ! Μὴν ἀμολᾶτε μελάνι! Πιάστε οὐρὰ στὸν κύριο ποὺ ἔχει τὴν εὐχάριστησι νὰ σᾶς... κολατσίση!

Οἱ ἀραπίνες πιάνουν πρόθυμα οὐρὰ μπροστὰ στὸ τεράστιο στόμα τοῦ γιγαντιαίου ἀρκουδανθρώπου.

Ὁ φοβερὸς Γκαρούχα παραξενεύεται καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Γιατὶ σὲ ἀκοῦνε ἔτσι; Γιατὶ κάνουνε ὅ,τι τοὺς δια-

τάξεις;

— Γιατί είμαι γόης και γλυκοαίματος, του αποκρίνεται ο Μπουτάτα.

‘Ο άρκουδάνθρωπος σπρώχνει τις άραπίνες:

— Δεν θα σάς φάω έδω. Θα πάμε στη σπηλιά μου.

Καί, παίρνοντας μαζί του και τον Κεφάλα, προχωρούν. Μά το κεφάλι του Μπουτάτα είναι γεμάτο έξυπνη κουταμάρα. Έτσι, και καθώς περπατάνε, του λέει:

— Έχω ένα μαγικό φίλτρο, άφεντη μαντράχαλε! Μ’ αυτό σαγηνεύω τις γυναίκες! Μ’ αυτό τις κάνω να κρέμονται από τα μoustάκια μου! Όποιος το μυρίση γίνεται γόης! Γόης μέχρις αηδίας!

‘Ο άθρωποφάγος Γκαρούχα το πιστεύει κι ένθουσιάζεται.

— Δώστε μου να το μυρίσω κι’ εγώ, του λέει. Έτσι θα χορταίνω γυναικείο κρέας.

‘Ο Μπουτάτα κάνει πώς άρνιέται τάχα:

— Πρίτς... Δεν τόχω για τα μούτρα σου!

‘Ο άρκουδάνθρωπος θυμώνει, τον άρπάζει, τον ψάχνει και τυχαία κάποιο από τα μεγάλα δάχτυλά του χώνεται στο τσεπάκι με το μαγικό ρετσίνι. ‘Ο Γκαρούχα το φέρνει άσυναίσθητα στα ρουθούνια του και το μυρίζει.

Αυτό ήτανε. Από την ίδια στιγμή γίνεται υπάκουος σαν σκυλάκι.

‘Ο Τσουλούφης του δίνει την πρώτη διαταγή:

— Σκύψε να καθαλλήσω

στο σβέρκο σου και τράβα για το ποτάμι.

Έτσι και γίνεται. Μπροστά ο Γκαρούχα με καθαλλάρη στο σβέρκο του τον Κεφάλο, και πίσω οι όμορφες άθρωποφάγες, τραβάνε και φθάνουν στο μεγάλο ποτάμι. ‘Ο τεράστιος άρκουδάνθρωπος μπαίνει μέσα στο νερό και περνάει χωρίς καμμιά δυσκολία άπέναντι. Οι άραπίνες, που δεν έννοούν με κανένα τρόπο ν’ άποχωριστούν από τον άγαπημένο τους Μπουτάτα, περνάνε το ποτάμι με τη σχεδία τους.

ΜΠΡΑΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ άς ρίξουμε μια ματιά στον Μπράουν που τον άφήσαμε κυνηγημένο από τον άρκουδάνθρωπο να περνά με κίνδυνο της ζωής του το μεγάλο ποτάμι.

Αμέσως, ξαναγεμίζει το πιστόλι του και τρέχει για την κατακόμβη του μάγου. Θέλει να τον σκοτώσει για το ψεύτικο φίλτρο που νομίζει πως του έδωσε.

Έχει προχωρήσει άρκετά όταν σπαρακτικές γυναικείες κραυγές φτάνουν στ’ αυτιά του.

Είναι ή πανώρια Γιαράμπα που δυο τεράστια όρνια έχουν χυθή να την κατασπαράξουν.

‘Ο λευκός κυνηγός, χωρίς να λογαριάσει τον κίνδυνο, παλεύει με τα τρομακτικά όρνια αυτός, και καταφέρνει το ένα να το σκοτώσει με το πι-

στόλι και τὸ ἄλλο νὰ τὸ πνί-
ξη μὲ τὰ χέρια του.

Ἡ μελαιψή κοπέλλα τοῦ μι-
λάει γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ
Ταμπὸρ καὶ τοῦ Λέει πῶς,
ψάχνοντας στὴ Ζούγκλα νὰ
τὸν βρῇ, ἔχει ἀνακαλύψει στὸ
λασπωμένο χώμα τ' ἀχνάρια
τῶν ποδαριῶν του. Καὶ πῶς
τ' ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ δῇ ποῦ
ἔχει πάει.

Ὁ Μπράουν ἀκολουθεῖ τῶ-
ρα, μαζί μὲ τὴ Γιαράμπα, τὶς
πατημασιές τοῦ Ἑλληνόπου-
λου καὶ φτάνουν σ' ἓνα ξέφω-
το. Στὸ σημεῖο αὐτὸ κι' ἄλλα
ἀχνάρια ποδαριῶν φαίνονται.
Εἶναι φανερό πῶς ὁ Ταμπὸρ
συναντήθηκε ἐκεῖ μὲ κάποιον
ἄλλον...

Τὰ ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν
προχωροῦν τώρα δίπλα, μέ-
χρι ποῦ φθάνουν μπροστὰ στὸ
ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς τοῦ

Ἡ πανώρια Γιαράμπα κυττάζει
γιὰ λίγο μὲ ἀφάνταστη φρίκη.

μάγου Ντουχιράν.

... Ἀς γυρίσουμε τώρα λίγο
πίσω στὴν ἱστορία μας. Δη-
λοῦν γὰρ τὰ μεσάνυχτα ποῦ
ὁ Θεὸς χαλοῦσε τὸν κόσμον μὲ
τὴν μπόρα, τὶς ἀστραπὲς καὶ
τοὺς κεραυνούς! Κι' ἄς κα-
τέβουμε μὲ τὴ φαντασία μας
στὴν ἀπαίσιον κατακόμβην τοῦ
κοικοῦ καὶ τερατόμορφου μά-
γου.

Λίγη ὥρα πρὶν, ὁ Μπράουν
εἶχε φέρει τὰ κοιμένα κεφά-
λια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Τα-
μπὸρ κι' εἶχε πάρει — μὲ τὸν
τρόπο ποῦ εἶδαμε — τὸ μι-
κρὸ βαζάκι τοῦ μαγικοῦ φίλ-
τρου.

Ξαφνικὰ ὁ φοβερὸς Ντου-
χιράν ἀκούει ἀνθρώπινα πόδια
νὰ κατεβαίνουν τὰ χωματένια
σκαλοπάτια τῆς κατακόμβης
του. Καὶ γρήγορα ἀντικρύζει
μπροστὰ του ὀλοζώντανους
τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν Ταρζάν.

Ὁ πρόμος καὶ ἡ φρίκη ζω-
γραφίζονται στὸ ἀπαίσιον πρό-
σωπό του. καὶ βάζει τὶς φω-
νές:

— Βρυκόλαικες!... Βρυκό-
λαικες!... Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶδα
τὰ κεφάλια σας κοιμένα! "Ε-
ξω, βρυκόλαικες! "Εξω!...

Ἡ μαύρη γρηᾶ σκλάβαν
του δοκιμάζει κι' αὐτὴ τὸν ἴ-
διο τρόπο.

Οἱ δυὸ «βρυκόλαικες» γυρί-
ζουν ἀργά, ἀνεβαίνουν τὰ χω-
μάτινα σκαλοπάτια καὶ χέ-
νονται σὰν φαντάσματα στὸ
σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς
τραγικῆς αὐτῆς νύχτας.

... Καὶ τώρα ἄς συνεχίσουμε

τὴν ἱστορία μας:

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ λευκὸς κυνηγὸς κι' ἡ Γιαράμπα, ἀκο λουθώντας — ὅπως εἶδαμε — τ' ἀχνάρια τῶν ποδοιριῶν, φθάνουν στὸ ἀνοιγμά τῆς καταπακτῆς τοῦ μάγου.

Ὁ Ντουχράν κάθεται πάνω στὸ σωρὸ ἀπὸ τὶς νεκροκεφαλές καὶ στ' ἀνθρώπινα κόκκιαλα. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα τὸν ρωτᾷ μ' ἀγωνία.

— Πές μου, Ντουχράν: Μήπως πέρασε ἀπὸ δῶ ὁ Ταμπόρ;

Ὁ τερατάμορφος μάγος μουγγρίζει.

— Ναί! Ἦρθαν οἱ βρυκόλακες! Ξορκισμένοι νὰ εἶναι! Ἐξω γρήγορα κι' ἐσεῖς! Ὁ λευκὸς ποὺ βρίσκεται πλάι σου τοὺς ἔσφαξε. Μοῦ ἔφερε τὰ κεφάλια τους καὶ τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

Ὁ Μιπράουν, ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ τὸ ψεύτικο φίλτρο ποὺ νομίζει πῶς τοῦ ἔδωσε, τραβάει τὸ πιστόλι του γρήγορα καὶ σημαδεύει τὸ μάγο στὸ κεφάλι. Ἡ Γιαράμπα ὅμως προφθαίνει καὶ ἀρπάζει τὸ χέρι του καὶ τὸν συγκρατεῖ.

— Ὅχι Μιπράουν! Δέν κα ταλαιβαίνεις λοιπὸν πῶς ὁ μάγος ἔχει τρελλαθῇ καὶ δέν ξέρει τί λέει;

Καὶ τραβώντας τον ἀνεβαίνουν τὰ χωματένια σκιαλοπάρτια καὶ βγαίνουν στὸν ἐπάνω κόσμῳ. Ὅμως καθὼς προχωροῦν τὰ μάτια τῆς πανώριας κοπέλλας πέφτουν στὴ χαμηλὴ κουφάλα κάποιου γερικοῦ δέντρου. Καὶ μὲ φρίκη ἀντι-

Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμποῦ ἄλλο ποὺ δέν θέλει γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὰ νεῦρα της...

κρύζει τὰ κομμένα κεφάλια τοῦ Ταμπόρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Τὰ κυττάζει γιὰ λίγο μὲ ἀφάνταστη φρίκη. Ὑστερα βγάζει ἓνα σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ καὶ χύνεται κατὰ τὸ δέντρο. Δέν προφταίνει ὅμως νὰ κάνῃ δυὸ - τρία βήματα καὶ σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς σκεπτάζει τὰ μακάβρια κεφάλια μὲ πέτρες καὶ σηκώνοντας στὴν ἀγκυλιά του τὴ Γιαράμπα, ξεκινᾷ γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταμπόρ.

Ἡ νέα γρήγορα συνέρχεται ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ ζώνη του, χύνεται νὰ τὸν κατὰσπαράξῃ, μὲ λύσσα.

— Κακούργε! Ὁ Ντουχράν δέν ἦταν τρελλός! Ἐσὺ ἔσφαξες τὸν Ταμπόρ καὶ τὸν Ταρζάν. Εἶδα τὰ κεφάλια

τους με τὰ μάτια μου! Θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ!

Ὁ Μπράουν εἶναι δυνατὸς ἄνδρας καὶ καταφέρνει νὰ τῆς ἄρπάξῃ γρήγορα τὸ μαχαίρι καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴ θανατερὴ ἐπίθεσί της.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή γρήγορα ἀνθρώπιναι ποδοβολητὰ ἀκούγονται κι' ὁ Ταρζάν μετὸν Ταμπὸρ φτάνουν ἀλαφιασμένοι κοντά τους.

Ἡ Γιαράμπα μένει ἀκίνητη γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τοὺς κυττάζει με τρόμο καὶ φρίκη. Τέλος, βγάζει μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή:

— Βρυκόλαικες!

Καὶ ξανασωριάζεται ἀναίσθητη κάτω. Ἐνῶ ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν ἴδια κατεύθυνσι φθάνουν ἐκεῖ τρέχοντας ἡ Ζολὰν κι' λεπτεπίλεπτη Μπουμπού.

Ο ΜΠΡΑΟΥΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ κυνηγὸς κυττάζει ἡσυχος τοὺς δυὸ ἄνδρες τῆς Ζούγκλας. Δὲν δείχνει καμμιὰ ταραχὴ πού τοὺς ἀντικρύζει ὀλοζώντανους μπροστά του. Κι' ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τοὺς ἐξηγήῃ βιαστικά.

— Πρὶν λίγες μέρες κατέβηκα στὴν κατακόμβη τοῦ Ντουχράν καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ με βοηθήσῃ νὰ πιάσω τὸν ἀρκουδάνθρωπο Γκαρούχια, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρω στὴν Ἀμερική. Μοῦ εἶπε πὼς ἔχει κάποιο μαγικὸ φίλτρο πού ἂν τὸ μυρίσῃ θὰ κάνῃ ὅ,τι τὸν διατάζω. Μοῦ ζήτησε γιὰ ἀντάλ-

λαγμα τὰ κεφάλια σας καὶ τοῦ τὰ ὑποσχέθηκα.

»Τὸ ἴδιο πρωτὶ παραιμόνεψα κρυμμένος στὰ μονοπάτια πού περάσατε καὶ ἀντὶ νὰ σᾶς πυροβολήσω, σᾶς φωτογράφησα τὰ πρόσωπα.

»Ἀμέσως παίρνω δρόμο καὶ φθάνω στὸ μεγάλο λιμάνι. Βρίσκω ἓναν ἄξιο καλλιτέχνη πού μονάχα μετὶς φωτογραφίες κατάφερε νὰ φτιάξῃ ἀπὸ κερὶ τὰ δυὸ κεφάλια σας. Ἰδία, ὁλόϊδια, με κομμένο τὸ λαιμὸ καὶ με ξεραμένα τὰ αἷματα.

»Τέλος τοῦ ζήτησα καὶ χρωμάτισε τὰ κέρνα κεφάλια σας χαλκοπράσινα, τὸν πληρώσα καλὰ καὶ ξαναγύρισα στὴν καταπακτὴ τοῦ μάγου, ἔχοντάς τα μέσα σ' ἓνα σακκί.

»Ὁ Ντουχράν μετὶς τὴν πρώτη ματιὰ κατάλαβε πὼς εἶναι χολεριασμένα, φοβάται μὴν κολλήσῃ κι' αὐτὸς καὶ με διώχνει, στέλνοντάς με νὰ τὰ θάψω μακριά...

»Ἐγὼ ἀνεβαίνω στὰ σκαλοπάτια κρατῶντας τὰ κεφάλια στὶς μασχάλες μου, βγαίνω ἔξω στὴν πόρτα καὶ στοὺς κεραυνούς καὶ τὰ κρύβω βιαστικὰ ἰστὴν κουφάλα κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Ὑστερα ξαναγυρίζω στὸ ἄνοιγμα τῆς κατακόμβης καὶ παίρνω ἀπὸ τὴ γρηὰ σκλάβαι του τὸ μαγικὸ φίλτρο...

Κι' ὁ Μπράουν συνεχίζει ν' ἀφηγῆται ὅλα αὐτὰ πού εἶδα με καὶ ξέρουμε.

Ξαφνικὰ ἡ Γιαράμπα συνέρχεται γιὰ δεύτερη φορὰ κι'

ἀντικρύζει μὲ φρίκη πάλι τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν Ταρζάν. Οἱ δυὸ ἄνδρες τὴν καθησυχάζουν καὶ τῆς ἐξηγοῦν μὲ λίγα λόγια τὶ εἶχε συμβῇ.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα πετιέται ὀρθή, τοὺς ἀγκαλιάζει καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς τοὺς φιλάει στὰ μέτωπα. Εὐχαριστεῖ καὶ τὸ λευκὸ κυνηγὸ καὶ τοῦ ζητάει συγγνώμη γιὰ τὸν τρόπο πὺ τοῦ φέρθηκε...

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΞΕΘΥΜΑΙΝΕΙ

Σ Ε ΛΙΓΟ ὅλα ἔχουν τακτοποιηθῇ κι' οἱ σύντροφοι καὶ φίλοι ἐτοιμάζονται χαρούμενοι νὰ ξεκινήσουν.

Νὰ ὅμως πὺ ξαφνικὰ γυναικεῖες φωνές καὶ ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Γυρίζουν ὅλοι περίεργοι καὶ ἀντικρύζουν μιὰ κωμικοτραγικὴ πομπή: Μπροστὰ προχωρεῖ ὁ τρομερὸς ἀρκουδάνθρωπος Γκαρούχα, μὲ τὸν Μπουτὰ τα θρονιασμένον πάνω στοὺς ὤμους του. Πίσω, ἀκολουθοῦν οἱ ὁμορφες ἀνθρωποφάγες τοῦ χαρεμιοῦ του.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολάν, ἡ Γιαράμπα καὶ ἡ Μπουμποῦ ἔχουν κοκκαλώσει ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους.

Ὁ Κεφάλας ξεπεζεύει ἀμέσως καὶ ρωτᾷ τοὺς συντρόφους του δείχνοντας τὸν ἀρκουδάνθρωπο.

— Λοιπὸν; Σᾶς ἀρέσει τὸ ἀλογατάκι μου; Πολὺ φίνο καὶ τσιφτικο δὲν εἶναι;

Ὁ λευκὸς κυνηγὸς βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιάσῃ ζωντανὸ τὸν Γκαρούχα. Ἀλλάζει ματιές συνεννοήσεως μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ταμπὸρ. Ὁλοι μαζί κόβουν ἀπὸ γύρω χοντὰ γερὰ χορτόσχοινα καὶ χύνονται πάνω του νὰ τὸν δέσουν. Ὁ ἀρκουδάνθρωπος ὁμῶς κλωτσάει καὶ τοὺς ἐμποδίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Τσουλούφης τὸν διατάζει νὰ σταθῇ, μὰ ἔχει πάψει νὰ ὑπακούῃ καὶ σ' αὐτόν. Ὁ Μπράουν γιὰ νὰ τὸν φοβίσῃ πυροβολεῖ στὸν ἄέρα. Ὁ Γκαρούχα τρομάζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια τρέχοντας κατὰ τὸ μεγάλο ποτάμι.

Εἶναι πιά φανερό πῶς ἡ ἐνέργεια τοῦ μαγικοῦ φίλτρου ἔχει πιά σταματήσει. Τὸ ἴδιο κόνουν κι' οἱ μαῦρες ἀνθρωποφάγες. Γυρίζουν καὶ φεύγουν κι' αὐτές. Μιὰ ἀπ' ὅλες ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τσουλούφι τὸν Κέφαλο καὶ τὸν τραβάει μαζί της.

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ταμπὸρ τὶς προφθαίνουν καὶ τὸν ἔλευθερώνουν. Ὁ Κεφάλας ὁμῶς τοὺς ζητάει καὶ τὰ ρέστα:

— Γιατὶ δὲν μ' ἀφήνατε νὰ πάω μαζί τους; Ἔτσι χωρίζουν τ' ἀνδρόγυνα; Μπὰ σὲ καλὸ σας!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 15—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

ΚΑΤΙ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ! ΚΑΤΙ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟ!

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή κυκλοφορεῖ ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ μετὰ τὴν πιὸ καταπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχετε διαβάσει στὴ ζωὴ σας:

ΤΟ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟ ΜΑΜΟΥΘ

Κείμενο τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΕΝΑ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΠΡΙΝ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ, ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ.

Πλοκή, μυστήριο, περιπέτεια, ἀγωνία!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή:

ΤΟ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟ ΜΑΜΟΥΘ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ